

LETO VIII

Štev. 8 Avgust 1959

Printed at the
Sydney, for
distribution by post
periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLENDAR

Avgust — Veliki srpan

- 1 S Vezi sv. Petra
- ★ 2 N 11. **pobink.**
- 3 P Alfonz, Lidija
- 4 T Dominik
- 5 S Marija Snezna
- 6 C Spremenjenje Gos.
- 7 P Donat, Kajetan
- 8 S Roman
- ★ 9 N 12. **pobink.**
- 10 P Lovrenc muc.
- 11 T Suzana
- 12 S Klara
- 13 C Lilijana
- 14 P Evzebij
- ★ 15 S **Vnebovzet. D.M.**
- ★ 16 N 13. **pobink.**
- 17 P Rok
- 18 T Helena
- 19 S Ludvik
- 20 C Bernard
- 21 P Ivana Franciska
- 22 S Srce Marijino
- ★ 23 N 14. **pobink.**
- 24 P Jernej
- 25 T Ludvik
- 26 S Ceferin
- 27 C Kalasankcij
- 28 P Avgustin
- 29 S Obgl. sv. Janeza
- ★ 30 N 15. **pobink.**
- 31 P Rajmund

ČE SE PRESELITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

PORAVNAJTE
NAROČNINO!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

POTA BOŽJA. Lepa povest, nova, spisal Zdravko Novak. 10 šil.

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH. — £ 1-0-0.

Poročilo o tej knjigi je v božični številki "MISLI" prispevala Pavla Miladinovič.

JERČEVI GALJOTI. — £ 1-0-0.

Močna domača povest izpod peresa Karla Maurserja.

SOCIOLOGIJA. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

SOCIALNA EKONOMIJA. — £ 1-10-0.

Najnovejša knjiga dr. Ahčina. Vsepopvod je naletela na nad vse navdušen sprejem.

GORJANČEV PAVLEK. — £ 1-0-0.

Pravljica domovinska povest znanega mladinskega pisatelja Mirka Kunciča. Pravkar izšla v Argentini.

SLOVENIA IN EUROPEAN AFFAIRS. £ 1-0-0.
Smo jo že priporočili in jo še priporočamo.

ČISTO MALO LJUBEZNI. — 12 šil.

Črtice Neve Rudolfove. Teško pričakovane.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

BEN HUR, dva zvezka — £ 1-4-0.

Svetovno znan roman.

LILJA NAD MOČVIRJEM — 12 šil.

Življenje in smrt deklice.

ZORI, NOČ VESELA — £ 1-0-0.

Maroltova povest o Vrhnikih.

LETO VIII.

AVGUST 1959.

STEV. 8

NAŠ DOPRINOS K "BEGUNSKEMU LETU"

HITREJE KOT SMO MOGLI UPATI pred mesecem dni, se je izkazalo, da bomo Slovenci v Avstraliji imeli dosti priložnosti izkoristiti ugodnosti "begunskega leta", ki smo o njem zapisali nekaj vrstic v julijski številki.

Njegova Eminenca, kardinal Gilroy v Sydneyu, je odločil, da cerkveno hišo, 121 Queen Street, Woollahra, za katero je 1. julija potekel najem-

ninski kontrakt treh slovenskih mož, prevzame v svojo upravo sydneyški CATHOLIC IMMIGRATION COMMITTEE in jo uporablja zlasti za prvi sprejem beguncev, ki jih bo ta odbor skušal dobiti v Avstralijo v teku begunskega leta v čim večjem številu.

Ker se pa pristojne oblasti zavedajo, da je največ današnjih beguncev po Evropi iz Slovenije in Hrvaške, je CATHOLIC IMMIGRATION COMMITTEE prepustil omenjeno hišo v oskrbo slovenskemu duhovniku dr. Ivanu Mikuli, ki je svojo službo nastopil 10. julija, dočim si je Slovensko društvo Sydney poiskalo svojo streho drugje.

Ker se bo pa šele po mesecih pokazalo, do kakšne mere bo naraslo število prihajajočih po programu "begunskega leta", se za čas uporaba DOMA ne bo nič spremenila, ostal bo na uporabo Slovincem. Sprememba je le ta, da se bo v DOMU vse vršilo pod drugim vodstvom, to se pravi: pod vodstvom dr. Ivana Mikule.

V Slovenskem Domu, 121 Queen St.,
Woollahra,
ima odslej sedež in središče

*Slovenska Karitas,
Sydney*

pod vodstvom dr. I. Mikule,
ki se s tem obrača na vse rojake in rojakinje
z iskrenim pozivom na velikodušno sodelo-
vanje.

Vsi dobromisleči rojaki dobrodošli!

Slovenska KARITAS ni organizacija, je
samo organizem dobrih src.

Nima članstva, nima pristopnine, nima
članarine.

Ima samo sotrudnike, darovalce, pomoč-
nike, dobrotnike, požrtvovalne sodelavce in
sodelavke.

Delovni program bo lahko širok in glo-
bok, korak za korakom ga bomo skušali iz-
vajati, pa objavljati v MISLIH.

Č.G. DR. IVAN MIKULA

še stanuje v Rose Bay
(Sacred Heart Convent)

Tel. FU 6230

Pogosto se bo mudil v CARITAS pisarni,
121 Queen St., Woollahra.

Tel. FB 1085

KAR JE BOG ZVEZAL...

Zakonska zveza med možem in ženo ni samo stvar vere in Cerkve, je tudi stvar človeške, posebej državljanske skupnosti. Zato ima pri tem besedo tudi država. Država se mora baviti tudi z vprašanjem razporeke (divorce). Ali naj razporoko sploh dovoli, kdaj naj jo dovoli, pod kakšnimi pogoji naj jo dovoli? Avstralija je državna skupnost ljudi, ki pripadajo vsem mogočim veram, ali pa tudi nobeni. Razumljivo je, da taka država kuje postave, ki se ne ozirajo na katoliški nauk. Tako je pravkar v razpravi nova postava glede razporeke, ki ima veljati v enaki meri v vseh avstralskih državah. Doslej je vprašanje razporeke vsaka država po svoje uravnavala.

Ob tej priložnosti so katoliški škofje izdali posebno pastirsko pismo, ki kliče vernikom v spomin katoliški nauk o zakonu in razporoki. Iz njega povzemamo tu glavne točke. — Ur.

Dragi bratje in sestre v Kristu: —

V teh dneh, ko zvezni parlament razmotriva o novi postavodaji glede razporeke, je prav da se mi, avstralski škofje, oglasimo, na novo poudarimo katoliški nauk o razporoki in razložimo naše moralne odnose do civilnih razporočnih sodišč v Avstraliji.

Zakonska zveza med možem in ženo je božja ustanova, ne človeška. Zato človeške postave ne morejo in ne smejo urejati po svoji modrosti zaved, ki jih je že Bog po svoji postavi uredil.

Kristus Gospod je dvignil zakonsko zvezo na višino zakramentalnega dostojanstva. Zato ima samo Cerkve pravico razglašati postave, ki se tičejo zakonske zveze med katoličani. Pa tudi glede nekrščenih državljanov velja: če sta dva sklenila zakon, ki je pred Bogom veljaven, ga nobena civilna postava ne more razdreti.

Dandanes mnoge države, med njimi Avstralija, mislijo drugače in si laste pravico odločati, kdaj in pod kakšnimi pogoji se veljaven zakon lahko razveže. Države ustanovljajo sodišča in jim puščajo vedno večjo možnost, da razvezujejo zakone in dovoljujejo nove možitve in ženitve. Prišlo je že do tega, da se je bati popolnega moralnega razpada človeške družbe.

Za nas pa velja in bo veljalo do konca: **Kar je Bog zvezal, naj človek ne razdira!** Postava Kristova! To drži tudi za zakonske zveze, ki sicer niso zakramentalne, ker mož in žena nista krščena, pa je njuna poroka veljavna po naravni postavi. Toliko bolj velja za katoličane. Zato se katoličani ne smejo posluževati civilnih postav Avstralije, da bi se zatekali k civilnim sodiščem in si dali do-

voljevati razporoko, katere Cerkev ne more dovoliti.

Opominjamo vas, bratje in sestre, da se zvesto držite naslednjih treh načel, ki vas morajo voditi pri sklepanju zakonskih zvez:

1. Katoličan ne more skleniti veljavnega zakona, če se ne drži predpisov, ki jih razglašata Cerkve.

2. Zakonska zveza, ki jo veljavno skleneta dva krščena človeka, je zakrament.

3. Tako sklenjene zakonske zveze ne more razdreti nobena zemeljska oblast, razdere jo samo smrt enega ali drugega partnerja.

Vemo, da zakonsko življenje ni brez težav. Vemo pa tudi, da se težave ne dajo odpraviti z razporoko, Vemo in vi veste, da je Kristus dal v ta namen vrsto drugačnih pripomočkov. Molitev, zakramenti, premagovanje samega sebe, potrpljenje, sploh živa vera in življenje po njej — to so sredstva, ki so zmožna težave odstraniti ali vsaj omiliti. Razporoka samo ustvarja nove težave.

So pa še drugi pripomočki, ki se jih v nastalih težavah lahko poslužite. Namesto da bi se zatekli k svetnemu sodišču, vprašajte duhovnika, kjer so cerkvene posvetovalnice za take reči, pa tudi cerkvena sodišča, če bi že res bilo kaj takega potrebno. Sem spadajo ustanove kot sta CATHOLIC MARRIAGE GUIDANCE in CONCILIATION COUNCIL, ki jih najdete v vsaki škofiji.

Katoliški zakonci morate vedeti, da smrtno grešite, če se obrnete na svetno sodišče, da bi dobili dovoljenje za ločitev ali celo za razporoko. Smeli bi to napraviti samo z dovoljenjem svojega škofa.

Škof pa more dati tako dovoljenje samo pod pogojem, da

1. tožitelj ali tožiteljica poda zapriseženo pismo izjavo, da se ne misli poročiti s kom drugim, dokler sedanji partner živi;

2. tožitelj ali tožiteljica obljubi, da vzame partnerja nazaj za skupno življenje, ako se ta pokesa in resno obljubi poboljšanje. Le če je partner kriv prešuštva, ta zahteva odpade. Celó v tem primeru se pa priporoča, da naj nekriva stranka odpusti greh, kakor ga je tudi Bog voljan odpustiti, in naj vzame skesanega partnerja (partnerico) nazaj.

Če škof uvidi, da je zakonska ločitev (ki pa še ni razporoka!) na mestu, da dovoljenje, da se civilne zadeve, recimo vprašanje skupnega premoženja, smejo obravnavati pred svetnim sodiščem. Za razporoko pred civilnim sodiščem pa katoličan sme zaprositi samo tedaj, če je poprej cerkveno sodišče po predpisanem postopku dognalo, da je

bila poroka od vsega začetka neveljavna pred Cerkvijo — z drugo besedo, da je bila poroka samo navidezna. Ker je pa pred državo taka poroka lahko veljavna, zato sme v tem primeru — pa samo v tem primeru! — zaprositi razporoko pri svetnem sodišču.

V nadaljnjem razpravljajo škofje v svojem pastirskem listu o dolžnostih katoliških sodnikov in advokatov, ki so v državni službi in imajo opraviti z ljudmi, ki iščejo razporoko.

Zaključujejo svoj pouk z naslednjimi besedami:

Končno, dragi verniki, vas opozarjamo na to, da je za srečno družnisko življenje nujno potrebno, držati se božjih postav v celoti, posebej postav, ki zadevajo krščanski zakon. Opominjamo vas, da se na zakon dobro pripravite, da se pridno poslužujete milosti zakramenta, radi molite in hodite k službi božji. Tako boste s svojim močnim zgledom vplivali tudi na druge, da bodo cenili visoke ideale krščanskega zakona.

Katoliški škofje Avstralije

ČIGAV JE TA OBRAZEK?

Spominjate se nedavnega dogodka blizu Milana na Leškem, ko je baje strela udarila v ameriški aeroplan in ga vžgala. Tednik NEWSWEEK je imel v zvezi s tem dogodkom ljubko-žalostno zgodnico, ki jo tu posnemamo za slovenske bralce. — Ur.

DVE MAJHNI AMERIŠKI DEKLICI sta se igrali "konjičke" na rimskem igrališču. Bili sta nerazdružljivi prijateljici. Prvi je bilo ime Mary, drugi Jorie. Mary se je poslavljala od Jorie:

"Nocoj odletim v Chicago na obisk k dedku in babici."

"Kako rada bi šla s teboj." je vzdihnila Jorie. "Vso pot bi se igrali konjičke. V Chicagi bi pa pokazali tvojemu dedku in babici, kako ta igra gre."

"Ne vem, če se lahko igra ta igra na aeroplanu. No, če se more, bi se po pravici reklo, da se gremo leteče konjičke."

Ko se je končno Mary ločila od Jorie, da se napravi za pot, ji je Jorie naročila:

"Srčno potuj in ne pozabi mi pisati, če je mogoče igrati konjičke na aeroplanu."

"Bom," je rekla Mary in šla.

Zvečer je dala Mary zadnji poljubček očetu in materi, ki sta ostala v Rimu. Dobila je za pot lep igrač in odletela z drugimi potniki iz Rima v Milan.

V Milanu so obstali, da so naložili še nekaj potnikov. Močno je deževalo, pa se je letalo kljub temu dvignilo v zrak, da bi moglo točno ob napovedani uri pristati v New Yorku.

Komaj minuto po odletu, ko so bili že 2.000 čevljev visoko, so tisoči v milanskem predmestju videli, kako je letalo v hipu vzplamtelo in je bil takoj en sam ogenj. Eno krilo je odpadlo in nastala je silna eksplozija, da se je aeroplan razletel v tisoč koscev.

Laški vojaki so pobrali ostanke in našli 63 do nepoznanja ožganih trupel. Niti eden na aeroplanu ni ostal živ. Med trupli je bila tudi Mary in ni mogla izpolniti obljube, ki jo je bila pred odhodom dala Jorie. Njene igrače so pa ostale skoraj nepoškodovane v nekem zaboju.

S kakšnimi čustvi je Jorie sprejela strašno novice, ni nikjer zapisano, samo mislimo si lahko.

Tak je žalosten odgovor na vprašanje: Čigav je ta obrazek? Deklici je bilo ime Mary Belknap.

NE SAMO V SYDNEYU — POVSOD!

Slovenska mati, Queanbeyan

NA ČLANEK V JULIJSKI ŠTEVILKI pod naslovom: "Sydney, slab kraj"... sem si namenila napisati svoje misli, če niso preveč staromodne... Jaz pravim, vsepovsod je danes slabo za mladino, ker je preveč svobodna in v prostem času sama sebi prepuščena. Zato se že majhen šolarček kratkočasno s "komiki" in drugo tako plažo.

Tudi današnja mladina bi morala imeti kakšno sebi primerno delo in opravilo, kakor so ga nam dajali naši starši. Le tako bi ne imela časa za nekoristne zadeve in bi v nji raslo veselje do resnega dela in zaposlitve. Po mojih mislih je tudi v današnjih razmerah še lahko najti kakšno opravilo, posebno za deklice. Pospravljanje po hiši ali pa ročno delo. Ob takih opravilih mine čas in otrok se nauči kaj pametnega za svojo bodočnost.

Zdi se mi, da so se v šolah nekdanje več naučili za vsakdanje potrebe kot dandanes. Čudim se, zakaj tu za deklice ni nič pouka v ročnih delih. Imam hčerko pri 13 letih, hodi v Central High School v Canberro in se vsak dan kaj pomeniva o šoli in sošolkah. Zaenkrat si da še kar dopovedati, zakaj ji nikoli ne damo denarja za komike. Pove mi pa, da ji sošolke kar ponujajo tako plažo in ničvredne liste. Ni čudno, ko imajo tega toliko, da potem sanjarijo o vsem, kar berejo in gledajo v slikanicah. Povrh tega pa še slabi filmi, ki jih najraje hodijo gledat. Starši jih nič ne podučujejo in jih puste, da hodijo po svojih potih. Naša hčerka posluša njihove pogovore in potem rada doma vse pove. Jaz ji pa povem nazaj:

Naši starši so nas pa že, ko smo bili prav majhni, učili delati, pometati, posodo pomivati, drva in vodo prinašati itd. Tako smo imeli kaj opravka že pred šolo zjutraj in zopet popoldne po šoli. Nismo imeli časa za branje škodljivih knjig, včasih smo ga lovili še za izdelavo nalog za šolo. In zvečer se je reklo: Večerjat, pospraviti, moliti in spat!

Bilo je med vojno — prvo svetovno — in so nekateri otroci morali ostajati doma zaradi dela. Nič se niso hudovali nad materjo, ko jih je trdo držala. Dandanes je pa ogenj v strehi, če jim mati reče: to in to naredi, potem smeš tja in tja. Naša hčerka mora biti včasih po šoli doma za kuharico, čeprav nerada. Brani se in jezika: Ko bom velika, ne bom nikoli kuhala, še sama za sebe ne! Jaz si pa mislim in ji tudi rečem: Še rada boš, življenje ni tako kot si ga zdaj zamišljaš, boš že še videla in boš hvaležna, da te mati sili k delu.

Naj še povem, kako malo discipline poznajo da-

našnji šolarji. Vselej, ko grem mimo tukajšnje šole, slišim, kako sestra-učiteljica govori in govori, otroci pa vmes neprestano po svoje brbljajo. Ko smo mi hodili v šolo, je bilo tiho — samo na vprašanja smo odgovorjali, ko je bil kdo vprašan, ne pa vsi vprek vpili, kakor slišim tu v šoli.

Dobro se spominjam učiteljice ročnih del, ki je prihajala iz Zidanega mosta k nam v Loko. Bila je starejša gospa, pisala se je M. Kropelj. Kadar je bil na vrsti nov vzorček, kako smo ob nedeljah popoldne pritekale skupaj in se druga od druge učile! Vmes smo pele razne pesmi — o, kako lepo je bilo takrat! Tudi učitelja Iglarja se hvaležno spominjam in učiteljice Vavpotič. Večkrat smo šli šolarji tudi na izlet na bližnje planine, na Lisco, na Brunik ali na Kum. Mogoče je še kdo v Avstraliji, ki je hodil v šolo v Loko in tudi obiskoval omenjene hribe. Zdi se mi, da današnji šolarji nimajo dovolj razvedrila v prosti prirodi, preveč pa slabega čitanja — romanov in komikov. To jih trga od življenja, kakoršno je v resnici, posebno pa od proste prirode, ki jo poznajo spačeno iz knjig in slik, ne pa iz lastnega opazovanja. In tako žive v nekem svetu, ki ga v resnici ni.

Gotovo je, da ne moremo v teh krajih in teh časih dati otrokom vsega tistega lepega, kar so naši vzgojitelji dali nam. Nekaj pa starši že lahko nadomeste, kar šola in okolica zanemarjata ali celo napačnega dajata. Samo zamisliti se je treba v te razmere in poiskati možnosti, kako in kdaj oče in mati lahko vmes posežeta. Samo tarnati nad čudno razliko med časi, ki so bili, pa med časi, ki so zdaj, pa roke križem držati — to seveda ne bo nobenemu otroku pokazalo boljše poti.

POLDAN

Jož, zaboli me v opoldanski čas.

Zadehti sem od morja kot vonj od brinja
in v prsih žge.

Veter me v bolelost zagrinja.

Če bi v hipu me objel —
vsa sem sama kot valovi —
ali bi res doumel:
begajo me ti glasovi?

Veter je tuj in težak.
Poldan v tujini medli.
Tiho iz srede minoz
ptica se v blišč spreleti.

Neva Rudolf.

Misli, August 1969

SREČA V NESREČI JE HOTELA, DA sem se tudi jaz znašel med njimi. Dnevi so bili dolgi in pusti. Le od časa se nas je zbrala skupina, da smo zbijali šale. Tako je čas hitreje mineval.

Pa je bilo malo takih trenutkov. Največkrat smo se le od daleč spogledovali in ugibali, kdo bo tako srečen, da se bo prvi poslovil. Motne oči tovarišev so leno strmele predse. Poznal sem njih klic, poznal njih molitev. Samotne bele stene so bile vedno enake. Neme so čule nad nami, nas oklepale, z nami trpele. Le v grenki bolečini bolnikov so se zganile, se odmikale in izginile v čudovit vrtinec sanj.

Bil je zimski večer. Mrka tema je gluho trkala na okna. Soba je bila tiha in svetla, kakor nikoli poprej. Zleknjen sem ležal na postelji. Tiho sem zehal, krmežljave oči so mi lovile drobno črno piko, ki je krožila pod stropom.

Zzzzz... se je v hipu spustila navzdol, sfrčala okoli učes in se mi pognala v čelo. Bila je torej muha.

Zzzzz... sem zamahnil s težko roko, pa kje je bila tedaj že muha!

Težak zaduhel zrak je mamil bolnike. Vsi smo trdno ležali in poslušali melodije vetra, ki je neusmiljeno zavijal in tulil nekje v bližini.

"Ali vam je bolje?"

Bile so vsakdanje besede bolničarke.

Bolje — — — bolje — — —

Ob tej kratki besedi sem zučutil v grlu nekaj grenkega, vlažnega. Spreletavali so me mrzli občutki. Kot da stojim na polju v pozni jeseni in se zadnje rože poslavlajo za vselej. Mrtva tišina okoli mene me je vznemirjala. Oči so se plašno ozirale in lomile tišino ob pogledu na gibe trpečih bolnikov.

Kako dolgo bo vzdržala tišina? Bolnik je čuden. Trepeče in tuli, pa je hipoma spet ves spokojen, leži krotko kot jagnje, globoko zajema sapo in čaka, da se spokori.

In — bolniki umirajo! Od nekaj je bilo tako.

Potujoče sonce čudno hitro prehodi nebesno gladino in se pomakne proti spečemu zahodu. Nič ne postoji, takoj se začne potapljati v svojo večerno palačo niže in niže. Nastane noč.

Bolniki umirajo.

Bledi izsesani obrazi se v poltemi premikajo s pojočimi klici po rešitvi:

"Ma — ati, mati, ma — ati!"

Bolniki umirajo.

Nočna ura, najslabša za bolnika. Vse joče in Misli, August 1959

terna v njem. V melodiji grenkih strun je vendar nekaj vzvišenega. Pomešano z molitvijo in kletvicami poje in bolnih src in se po skrivnostnih potih nevedoma zliva v zaprta srca.

"Ma-a-ti, o-o-o mati, pomagaj! Joj, joj, Umrl. A-a-a!"

Bolniki umirajo.

Odkod prihaja ta melodija, ki poje kot ubit zvon v prazno noč? Kaj je tako lepega skritega v tej besedi?

Mati!

Do Boga si vzvišena v tej tožni pesmi, porojeni iz trpljenja. Pesem stiska dušo, njen bolesten glas grabi v srce.

Bolniki umirajo.

Matere?

Ni jih v bližini, njih duh plava v bledih plamenih — simbol tolažbe in pomoči. Vse je povito v trdo noč, le v tej beli ječi nihče ne spi.

"Mati, mati, mati!"

Morda je nikoli v življenju ni zares sinovsko pogledal. Lahko, da je nikoli ni ljubil, morda celo zaničeval. Kdo ve, če je ni celo žalil in pretepal, da je jokala vse žive dni.

Zdaj?

Kliče jo s solzami v očeh, grabi za njo z onemoglimi rokami in jo skuša v objemu pritisniti k sebi. Zdi se mu, da jo je že dosegel. A mati kot neviden duh odplava v daljo in je nedosegljiva bolnikovemu hrepenjenju.

"Ma-a-ti, ma-a-ti... .."

Bolniki umirajo.

JUTRO PROSI

Srcu zaprtemu v noč
in pogledu uprtemu
v lastno temino
jutro sname okove
zverženih misli,
če človek le hoče...

Ljubezen neba
se bogato vsiplje
pred nečisti korak
revnega človeka
v mavričnih barvah
novorojene rose...

Na neustvarjenih strunah
ustvarjena Pesem
prosi za malo ljubezni
nahvaležnega človeka,
zaljubljenega v številke,
in čaka na odmev v naših srcih...

Pavla Miladinovič.

Boazil tipka

★ **KAR PRI ŽENITBAH SE USTAVIMO.** Če bo šlo tako naprej, bo v Melbournu zmanjkalo — deklet. Avstralcji se v juniju in juliju ne ženijo preveč: pravijo, da je premraz. V Združenih državah je največ porok v juniju, da celo pesmi pojo o "junijskih nevestah" in o juniju kot "meseču porok". No, če kdaj, velja za letošnji junij v Melbournu, da je bil zares "medeni mesec". V juniju so stopili pred oltar:

Dne 20. junija v Yarraville (cerkev sv. Avguština) Emil Hrvat in fare Podgraje in Ivanka Fidel iz fare Jelšane. Isti dan v stolnici sv. Patrika: Jakob Urbančič iz Košane in Terezika Škrli iz Knežaka.

Dan 27. junija pa beleži štiri poroke: Peter Mofardin iz Hrv. Primorja je v North Balwynu (cerkev sv. Beda) popeljal pred oltar Marijo Muraro iz Kaldira. Pri sv. Antonu v Alphingtonu je Leopold Bajt rekel "da!" Ivanki Meden. Ženin je iz Unca, nevesta iz Begunj. V Hawthornu (cerkev Brezmadežne) je Martin Dodig iz trilske fare na Hrvaškem dobil ženko v Katici Gerič iz Črensovcov. Četrta poroka pa je bila poveljavljeneje civilnega zakona v stolnici.

St. Albans je videl slovensko poroko dne 1. julija. Ivan Lutar je prišel iz Adelaide po nevesto, ki je dospela dva dni prej iz Evrope. Ivan je iz fare Turnišče, nevesta Angela Denša pa je bila rojena v izseljenski družini v Franciji. Tu v cerkvi Srca Jezusovega sta se vzela, potem odpotovala v Južno Avstralijo.

Dne 4. julija spet štiri poroke: V cerkvi sv. Jožefa v Northcote sta si obljubila večno zvestobo Alojzij Poles in novodošla Albina Mezgec, oba iz župnije Slivje. Pri sv. Jakobu v North Richmondu sta se vzela Alojzij Seles iz župnije Pregarje in Teodora Čeligoj, župnija Trnovo; Franjo Kolar iz župnije Nedelišče (Hrvaška) pa je popeljal pred oltar Marijo Magdaleno Samso iz Knežaka. V Marijini cerkvi v Ascot Vale je pevski zbor "Triglav" s pesmijo spremil pred oltar enega svojih pevcev, Marjana Vihteliča iz Cola. Za ženko je dobil Amalijo Hrvat in fare Podgraje (če ni morda njena sestra-dvojčica, s katero sta si za las podobni, opravila v sestrinem imenu? Vsaj jaz jih ne morem ločiti, pa amen!)

Bo dovolj za enkrat, kajne? Saj sem celo stran natipkal. Vsem parom iskrene čestitke, ter obillico zakonske sreče in zadovoljstva!

★ Sem srečal že več parov, ki so šli najprej na civilno poroko v prepričanju, da je to potrebno po državnih zakonih. Potem šele so prišli k meni in me prosili za cerkveni obred.

Civilna poroka je v Avstraliji za katoličana potrebna in tudi nedovoljena, ker ni zakrament. Edino pot, ki jo imaš pred poroko, je najti katoliškega duhovnika (slovenskega kaplana, če hoče slovensko poroko) in on bo uredil vse ostalo. Vsaka cerkvena poroka je veljavna tudi pred državo ter dobiš po poroki od duhovnika, državni poročni list. Edina potna državni urad ob priliki poroke je pot na emigracijski urad, ki jo napraviš kdaj koli v prvih tednih po poročnem dnevu: fantu zapišejo, da ni več samski, dekletu spremene deklinško ime v poročno.

★ Na svojih potovanjih moram velikokrat voziti počasi, ker popravljajo ceste. Mož z rdečo zastavico, kopica delavcev in raznih strojev, ob cesti celo taborišče šotorov in prenosljivih barak, potem pa spet mož z rdečo zastavico. Taka cestna družina me vedno nekako priklene nase: kar med delavci bi ostal in še sam prijel za lopato ali kramp. Telesno delo je lažje od duševnega in manj je odgovorno. Osem ur delaš, potem si prost, in ko vidiš cesto dograjeno ter prestavijo kampanj za nekaj milj, že hodiš po izvršenem delu lastnih rok. Mora biti kar čeden občutek!

Tako nekako sem razvozljal svoje misli tudi na eni svojih zadnjih poti iz Južne Avstralije, pošteno izmučen in s skoraj tri tisoč novimi miljami na avtu v desetih dneh. Skoraj sem že hotel hitreje pognati mimo drugega moža z rdečo zastavico, ko zaslišim enega delavcev, ki je glasno zagodrnjal sam zase: "Viš ga, pre... etere farja, kako se vozi, mi pa garamo!..."

Kaj prav slišim? Slovenski jezik! Ustavil sem na mestu in fantu zaklical pozdrav v domačem jeziku. Od presenečenja je odprl usta in imel dovolj časa, da sem potegnil avto ob cesto ter stopil k delavcu, ki je še stal kot ukopan. Tudi malo sram ga je bilo, da me je tako "toplo" pozdravil.

Tako sva se našla z Jožetom, ki je bil edini Slovenec v tej delavski skupini. Še skodelico čaja mi je ponudil in malo sva posedela ter se pomenila. Iz razgovora je spoznal, da delo na cesti le ni edino delo, ki človeka utruja. Oba pa veva, da bi se nikdar ne našla, če bi takrat ne izustil tistega svojega "farja". In nikdar bi Jože ne zvedel, da imajo Slovenci v Avstraliji tudi svoje organizacije, da imajo svoje časopise in mislijo celo na svoje kulturne domove.

Z Jožetom si od časa do časa izmenjava pismo. V zadnjem mi piše, da je dobobra spremenil svoje mnenje o "farjih"...

★ Ja, krsti so še tudi na vrsti! Tokrat pa vodijo fantje. Kar 4:2 moram napisati. V družini Franca Vebra in Julijane r. Kampuš v North Fitzroyu so dobili prvorojenko, ki je dobila pri krstu dne 18. junija ime Helena Julijana. V družini Ignacija Valenčiča in Vide r. Marinčič v Alphingtonu pa je zajokala Margareta Marija, katero je občila krstna voda dne 12. julija. — Franceta je dobila družina Jurija Bence in Kristine r. Dvoršak: krst smo imeli 21. junija v Yallourn North, Gippsland. Dne 5. julija smo krščevali v North Richmond: Edvard je ime prvorojencu Stanka Ludvika in Ane r. Barba. Ivana je isti dan dobila pri krstu družinica Ivana Koroše in Hermine r. Grebenšek v Elsternwicku. Novi Slovenec v South Yarri pa je član družine Alojza Janžekovič in Elizabete r. Pernek: krstili smo ga na ime David Stanislav dne 11. julija.

Kar vsem skupaj, staršem in malčkom: Naše čestitke! Joka res ne bo zmanjkalo po njihovih domovih, saj celo zdravniki pravijo, da mora otrok jokati vsaj eno uro na dan. Pa saj je otroški jok znamenje življenja, življenje pa zahteva — potrpljenje.

★ Sožalje izrekamo družini Staneta Vrtačiča in Antonije r. Erčulj, ki je nedavno prišla med nas in se nastanila v North Brighton-u. Dne 9. junijem so dobili prvorojenko, ki je dobila pri krstu

težave življenja in jo vzel k sebi takoj po rojstvu. Kot svečka je zabrlela in — ugasnila. Pač Bog staršem otroka samo posodi, vzame pa tudi ta svoj dar, kadar je Njegova volja in On ve, da je prav.

★ Verbičev Zlatko mi je pisal iz Kanade. Pravi, da se ima dobro in pozdravlja vse svoje prijatelje in znance. Med drugim pravi: "... **zdaj, ko gledam tukajšnje umerjeno versko življenje, šele vidim, kakšne težave ima slovenski izseljenski dohovnik v Avstraliji...**" Da, Amerika in Kanada sta daleč pred nami. Bo treba še dosti dela, da bo tudi avstralska Slovenija postala Gospodov vinograd. Za enkrat zasluži še ime — kamnolom...

★ Pa naj spet objavim sliko. To pot sliko gospe Julijane Pavličič, ki je letos na svoj god (19. junija) obhajala svojo 70-letnico. Za tak jubilej je pa že vredno, da je dobila od hčerke Anice vroč poljubček. Jaz ji pravim kar "mama" in to ime ji najbolj pristaja. Kadar sem v bližini Carltona in imam par minut časa, se rad ustavim v njenem domu, posebno še, če mi kruli v želodec. Vselej mi postreže kot bi bil njen lastni sin. **Sleherni dan jo vidiš pri maši v cerkvi sv. Brigite v North Fitzroyu, za vsak pogreb jo vzamem s seboj, da spremi pokojnika brez svojcev na pokopališče. Pomaga pa nam duhovnikom pri delu tudi tako, da je že marsikoga s svojo materinsko besedo korak za korakom pripeljala nazaj v cerkev in k nedeljski maši.**

Pavličičeva mama je bila rojena v vasi Pačeži, župnija Osilnica pri Kočevju. A še mlada je prišla v Medžimurje. Pred enajstimi leti se je odpravila s hčerko Anko v Avstralijo, kjer je že dolga leta živel njen mož Dane. Pravila mi je, kako dolčas ji je bilo spočetka, zlasti zato, ker ni bilo domačega duhovnika, da bi lahko opravila spoved. Zdaj pa je srečna in zadovoljna. Kadar lahko postreže duhovniku, je zanjo praznik.

Na mnoga leta, mama! Bog daj, da bi še dolgo skupaj molila za žive in mrtve!

(Konec str. 18)

fant in dekle

Dr. Anton Trstenjak:
"MED LJUDMI"
Celje, 1954

PREČUDNO JE, DA IMAMO ZA VSAKO SLUŽBO in vsak poklic šoje in izpite, ki so neizogiben pogoj, da dobimo dostop do posameznih oblik življenja in dela — le za življenjski poklic, ki veže vse življenje, ki odloča o vsi prihodnosti, sreči ali nesreči dveh ali več ljudi v družini ali celo monogih rodov — pa ni ne tečajev ne izpitov.

Na vsako igro se morajo igralci s številnimi vajami pripravljati, samo za življenje v zakonu ni priprav, le v to življenje stopajo mladi ljudje brez izkušenj, docela napravljeni. Vsa priprava je izpuščena zgolj njim samim in njihovi osebni volji.

Drugo rojstvo

Človek se pravzaprav dvakrat rodi. Prvič se rodi kot otrok staršem; starši ga "dobijo". Drugič pa se rodi kot mladostnik za človeško družbo; takrat ga starši "izgubijo"; izmakne se jim.

Če namreč vzamemo, da je rojstvo otrokova ločitev od matere in vstop "na svet", moramo reči, da je ločitev spočetka samo telesna; duševno pa je otrok prva leta svojega življenja z vsem srcem navezan na starše, zlasti na mater.

Toda že v zgodnji mladosti začne domišljija prestati drobne, kakor svila tanke in čiste nitke med fantom in dekletom. Mnogo prej, preden se začne prebujati prava spolnost, se že pojavijo misli na drugi spol, misli, ki so res še docela "nedolžne", prav otroško preproste in nevedne, za odrasle kar zabavne.

Osemletna hčerka potoži mami: "Kaj, tebi, mama, je bilo lahko, ko si očeta vzela, a koga naj jaz vzamem za moža, ko nobenega ne poznam!"

Večkrat se otroci kar po "parih" porazdele, ko se na istem dvorišču igrajo: naši in sosedovi. Vse je še svet pravljic, to so nitke, ki jih predejo v otroškem raj, kjer še ni spoznanja hudega in dobrega.

Vse to traja približno do 14. leta starosti. V teh letih pa že začne vedno bolj razvijati otroku ne le telesna, temveč tudi duševna samostojnost.

V otroku se začno vzbujati prva ljubezenska (erotična) čustva. Večkrat je to še zelo nejasno in nezavestno ali vsaj malo zavestno. Otroci postaja drugačen, malo "čuden", zamišljen, vase zaprt. Deklica, ki je prej vsako stvar že od daleč mami pripovedovala, je zdaj manj zgovorna, manj zaučuti; veliko si vedo in zelo zanimivega povedati.

Pač pa se med tovarišicami zelo dobro po-

To so znaki, "simptomi" duševnih sprememb: otrok se osamosvaja; obrača se stran od staršev, zanima ga družba. Ni sicer treba, da bi bila deklica ali fant že "zaljubljena" in bi to skrivnost skrivala pred starši. Saj se prva mladostna ljubezen obrača po navadi do odraslih: do učitelja ali učiteljice itd; vendar se pa tudi v tem že kaže svojevrstno nezaupanje do staršev. Prej sta stori-la vse tako, kakor so jima starši rekli ali naročili; za vsako stvar sta rada vprašala. Zdaj pa namah hočeta sama vse bolje vedeti.

Zanimivo je, da se navadno v teh letih močnejše pokaže nasprotje med očetom in sinom ter med materjo in hčerko, medtem ko sta si oče in hčerka ter mati in sin večkrat še kar zaupna. Vse to je več ali manj jasen izraz Edipovega kompleksa ter samo eden od znakov, da se otroku v teh letih prebujata spolnost in da ga zato privlačuje drugi spol, isti spol pa več ali manj podzavestno odbija.

Prav to bi morali vedeti — tako starši kakor mladostniki — da bi ne bilo nepotrebnih, zlasti za starše bolečih nasprotij, sporov, trenj in žalitev. Mlad fant žali očeta, pa se oče v strahu sprašuje, kaj bo iz tega? Prav tako hčerka postaja občestna do matere, ji hudo rani dobro, požrtvovalno srce. Pozneje, ko sin in hčerka odrasteta, ko prideta v zrela leta, ko imata morda tudi sama že svojo družino, se hudo keseta, da sta mogla biti do očeta ali matere tako svojeglavna, trmasta, trda in nevhvaležna. A tako kesanje je navadno — prepozno, ko očeta ali matere ni več, ko ni več prilike, da bi se izkazala kot dobra otroka; takrat bi želela vse popraviti, a ne gre več, ker je prepozno.

A tudi starši pozneje večkrat obžalujejo, da svojega razmerja do odraščajočega otroka niso znali prav urediti. Pozneje šele vidijo, da otroka v njegovih razvojnih letih niso prav razumeli. Niso se zavedali, da je rast mladostnika v samostojnost zakon narave, ki ne samo da ni slab, temveč je celo dober in neizogibno potreben.

S tem nočem reči, da bi morali starši mladostniku vse pustiti in da je nadzorstvo nepotrebno in slabo. A tudi nasprotno: ne smejo vsega zavirati in prepovedovati; saj so stvari, ki so dobre in pametne in jih zato tudi pametni starši dovolijo. Pač pa je pri tem nekaj zelo važnega in potrebnega — namreč m e d s e b o j n o z a u p a n j e.

Ves odnos staršev do otrok in vsa vzgoja morata sloneti na zaupanju. Le če oče in mati svojemu otroku resnično zaupata, bo otrok zaupanje tudi podzavestno čutil in ga staršem vračal. Tako bo tudi otrok staršem kljub "krizi zaupanja," ki nastopi v razvojnih letih, še vedno zaupal; svojih najvažnejših življenjskih zadev ne bo pred njimi skrival, temveč se bo o vsem z njimi pogovoril.

Neomajno zaupanje v lastnega otroka more imeti samo mati, ki ima za to trdno podlago v sebi in v svojem možu. Če se zaveda, da sta oba do konca poštena, da je otrok torej ne samo po besedah, temveč takorekoč že v "krvi" prinesel na svet poštenost, potem se ji ni treba bati. Če pa se na tihem sama zaveda, da tudi sama (ali njen mož) ni bila poštena ne kot otrok ne sedaj, kako naj potem otroku zaupa?

Vse to velja tudi za odnose, ki so v mladostnih letih za odraščajočega človeka najvažnejši: za razmerje dekleta do fanta in obratno.

Starši se morajo zavedati in spoprijazniti s

tem, da se otrok z leti vedno bolj oddaljuje od njih, dokler končno ne zapusti očetove hiše in si ustanovi lastno družino; pri vsem tem morajo otroku neomajno zaupati, kakor so mu poprej, ko je bil še majhen in povsem od njih odvisen. V svojem ravnanju morajo odraščajočemu mladostniku pokazati, da ga razumejo — saj so biti tudi sami mladi; da jim ni nič "novega", kar mlad človek doživlja, da mu zato niso prav nič "nevoščljivi" njegove sreče.

Otroci morajo čutiti, da jim nihče na svetu prave sreče ne želi bolj kot lastni starši. Zato je nad vse važno in lepo, da se otrok v teh najvažnejših zadevah pogovori in posvetuje s starši. Skrievanje navadno ne prinese nič dobrega.

Če starši svojo vez z otrokom v teh letih prav razumejo, se po vsi verjetnosti tudi otrokovo razmerje do drugega spola prav uravna. Potem je tudi mnogo manj pritožb nad mladino, ki da je nezaupna in uporna, ki hodi svoja pota in se jim kar v vsem postavlja po robu.

(Pride še.)

POSLUŠAJ, FANT, . POSLUŠAJ, DEKLE!

Če pojde vse po sreči, boš nekoč ženin, ti, dekle, pa nevesta.

In ker sta katoličana, bosta mislila na cerkveno poroko in se predstavila katoliškemu duhovniku.

Do sem vse v redu in prav!

Tu se pa navadno začne težava.

Prva težava: "Ni krstnega lista, ni birmanskega lista, ni samskega lista..." — Kaj pa zdaj?

Druga težava: "Katekizem sem znal, sem znala, zdaj je vse pozabljeno, ne vem več, če je deset zakramentov in sedem zapovedi — ali obratno... Odkar sva v Avstraliji, nisva bila pri spovedi — mame manjka, da bi priganjala..." Kaj pa zdaj?

NA PRVO TEŽAVO: Zakaj prideta v zadnjem trenutku in to povesta? Zakaj nista že davno prišla k SLOVENSKEMU duhovniku in to povedala, bi vama rad pomagal, da bi se vse pravočasno spravilo v red?

"Ko sva se pa šele nedavno spoznala in domeni..."

Ali sta do "nedavno" mislila, da se ne bosta nikoli poročila?

"O, tisto ne, pa kdo je na papirje mislil!"

Saj to je tisto! Na vse mogoče traparije mis-

lite fantje in dekleta, samo na to ne, kar bi bilo treba. V zakon se ne skoči kar čez noč! Vsaj po katoliško ne!

Fant, dekle! Čeravno poroka še ni na vidiku, pa nimata dokumentov v redu, ŽE JUTRI pridita — vsak zase seveda — k SLOVENSKEMU duhovniku in vprašajta, kako priti do papirjev. Bo povedal, pomagal, svetoval in nekoč vama bo to jako prav prišlo.

(O drugi "težavi "prihodnjič.)

V R N I S E !

Ivan Burnik

Sivi mračni so spomini, vrni se!

Bolna mati, sin v tujini, vrni se!

Kam odšel iskat si srečo,

srečno ukal si v planini, vrni se!

Vrni se, o vrni dragi;

čaka mati v domovini, vrni se!

Ni veselja v tujem kraju,

rodna gruda so cekini, vrni se!

Ni poslušal sin nasvete,

vezal jadrno vrv v jasnini, vrni se!

Slutil je viharno morje,

srd v obrazu na gladini, vrni se!

Z veslom mahnil je od kraja

in usodo dal globini, vrni se!

Čaka mati, čaka bolna

s srčnim klicem v bolečini, vrni se!

Z Vseh Vetrov

KATOLIŠKI SVETOPISEMSKI KONGRES se bo vršil v Sydneyu v dneh od 23. do 27. avgusta. Za uvod bo v nedeljo 23. avgusta slovesna sv. maša, ki ji bo predsedoval kardinal Gregorij Peter XV. Agagianian iz Rima. Na poti v Brisbane za slovesno praznovanje ondojne stoletnice se bo najprej oglasil v Sydneyu in zastopal sv. Očeta vsaj prvi dan kongresa. Govorniki na kongresu bodo odlični učenjaki svetega pisma, posebno Aleksander Jones, ki pride iz Anglije. Zborovanja med kongresom bodo v veliki dvorani znane veletrgovine Mark Foys, potem pa tudi v dvorani Town Hall in Trocaderu. Tedenski in dnevni časopisi bodo objavili podrobnosti. Na programu je tudi petje psalmov gluhih otrok, ki se šolajo pri nunah v mestu Waratah.

SVETOPISEMSKI KONGRES ima namen, da katoličanom vzbudi večje zanimanje za knjige svetega pisma in jim na novo predoči njihov pomen. Poudaril bo potrebo, da vsak vernik sam čita božjo besedo v svetem pismu in jo razume tako, kot jo razlaga katoliška cerkev pod papeževim nezmotljivim vodstvom. V nasprotju s protestanti bo podčrtal stališče katoliške Cerkve, da svetlo pismo ni edini vir za zajemanje verskih resnic, ampak mora veljati poleg njega tudi ustno izročilo, ki nad njim čuva Cerkev. Obenem bo naglasil, da si ne sme vskado sam razlagati, kaj se bere v svetem pismu, kot učijo protestantje in potom te zmote cepijo krščanstvo v nove in nove verske sekte ali ločine. Seveda pa kongres ne bo vabil na zborovanje samo katoličane, ki so vsaj do neke mere o vsem tem že poučeni, skušal bo pritegniti v kar mogoče velikem številu drugoverce, da se seznanijo z vsem naukom Cerkve o svetem pismu, pa tudi z njegovo zgodovino in drugimi okoliščinami. Bog daj, da bi se katoliška in nekatoliška javnost odzvala vabilu na kongres v velikem številu in si nabrala na njem toliko potrebnega razsvetljenja.

ŠTIRIINDVAJSET NOVOMAŠNIKOV je dalo letos za škofije v N.S.W. nadškofijsko semeišče v Manly-ju, Sydney. Posvetil jih je v sydneyški katedrali kardinal Gilroy v soboto 18. julija. Kolikor se da presoditi po imenih, ni med njimi niti enega slovanske krvi. Ali bo med avstralskimi Slovenci kdaj zaživel zavest, da bo treba v prihodnjih letih, čeprav ne še tako kmalu, iskati in najti med novomašniki tudi kakšno slovensko ime — ali pa priznati, da smo Slovenci vse prej kot katoličani...

AMERIŠKO GIBANJE CHISTOPHERJEV, po naše: Kristonoscev, opisuje ena zadnjih števil

sydneyškega tednika THE CATHOLIC WEEKLY. Njihovo geslo je: **Bolje je prižgati eno lučko kot preklinjati temo.** Imenujejo se samo "gibanje" — movement — organizem, ne organizacija. Nima jo članstva, nimajo članarine, nič volitev, nič mesečnih sej. Vendar jih je zmerom več in zmerom več delovanja in uspehov izkazujejo. Izdajajo knjige, imajo veliko oddaj na radiu in televiziji, osvaja jo si gledališke odre. V urade, v literaturo, v politiko, v vso javnost vnašajo duha Kristonoscev. Tako delujejo v majhnih kotičkih človeških src in v javnosti za svetovni mir in kraljestvo Kristusovo na zemlji. Taki optimisti so da vsak od njih ne prestando ponavlja sam sebi še drugo geslo: **Tebi je dano, da prenarediš svet!**

TITO IN RAZPOROKA. Njegove misli o tem je bilo brati v reviji ZENA DANES. Ne moremo pričakovati, da bi komunistični marsal govoril tako kot govore katoliški škofje. Vendar moramo priznati, da se je njihovemu nauku "nevarno" približal. Titove besede so: Nihče ne more prisiliti moža in ženo, da živita skupaj, če se jima zakon ni posrečil. **Toda tega saj bi bilo čim manj, da se bodo mogle bodoče generacije pravilno razvijati.** — Priznajmo, da s podčrtanim stavkom ni prehud do slabo povedal.

HRUŠČEV IN TITO si nista kaj dobra. Oba pa hrepenita po obisku v Ameriki. Hruščev upa, da mu bo "vrhunska" odprla pot tja, o Titu pa poroča NEWSWEEK iz Beograda, da je obljubil naslikati Kremelj do pičice natančno, če mu dovolijo priti v Washington prej kot Hruščevu. Verjetno bo pa obema spet spodletelo. Amerikanci Kremelj precej dobro poznajo, Tita pa — tudi zmerom bolj.

SLOVENCİ V ČILE, Južna Amerika, so začeli misliti na lasni Slovenski DOM, ki naj bi nekod stal v glavnem mestu Santiagu. Ker pa ni veliko število rojakov v čilski državi, se bavijo z mislijo, da bi poprosili za denarno pomoč rojake po ostalih svobodnih deželah. Zdaj imajo nekako zbirališče v bolnišnici San Salvador, kjer je prednica slovenska nuna s. Vincencija Kaplja.

EUROVISION je skrajšano ime za evropsko televizijsko omrežje, ki sega od Škotske do "čevlja" v Italiji. Dvanajst držav sodeluje, da bi Evropa imela kar najbolj svobodno in močno televizijsko oddajanje in sprejemanje brez ozira na to, odkod stvar prihaja. Evrovison smatrajo za enega od kulturnih desk v mostu do prihodnje "Združene Evrope".

Dalje str. 23

HRUŠČEV KUJE VERIGO

HRUŠČEV ŽIVI POD VTISOM, DA SATELITSKE kom. države vzhodne Evrope še niso dovolj povezane med seboj, še manj pa z Moskvo. Ideološko in politično morda že še, vse premalo pa gospodarsko. Dokler se pa ne povežejo tesno tudi glede gospodarstva, se Hruščev boji, da tudi politična in ideološka vez ne bo preveč trdno držala. Saj na vse zadnje ljudstva ne živijo od politike in ideologije — kruh jih drži na nogah.

Tega se Hruščev zaveda, zato kuje nove verige, ki naj povežejo satelite z Moskvo tako tesno, da bo vsako upanje na kakšno samostojnost enkrat za vselej nemogoče. Da se tako potrebna in zaželena povezana izvede, naj poskrbi — **KOMEKON...**

Kaj je KOMEKON? Kratica za "komunistični ekonomski plan." In kaj je to?

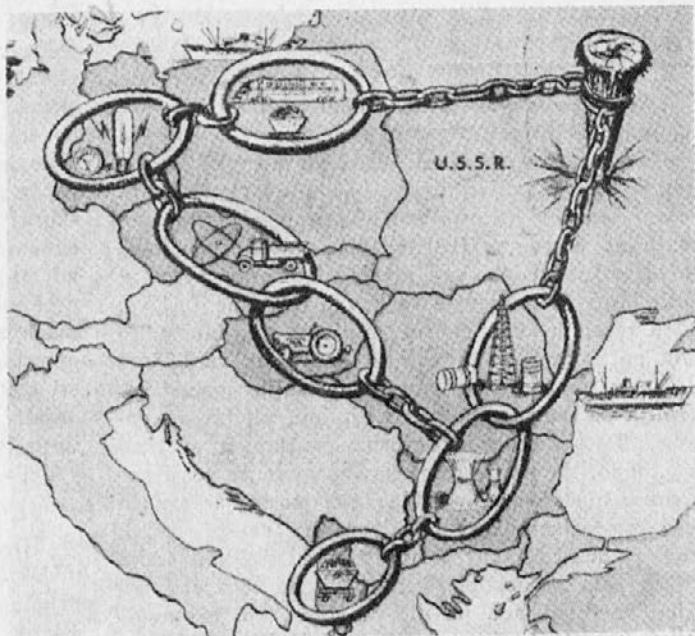
Ustanovitelj KOMEKONA je sam Jože Stalin. Zamislil ga je kot protiutež znamenemu Marshallovemu načrtu. Prvih pet let po ustanovitvi je KOMEKON deloval v satelitskih deželah tako, da je iz njih pobral, kar je bilo količkaj vredno, in zvozil v Moskvo. Stari Jože se je sam pobahal, da si je "Rusija" po vojni zato tako hitro opomogla, ker je dobila veliko pomoč od vzhodne Evrope. Da je bila ta "pomoč" v resnici grdo ropanje, to je "dobri" mož seveda zamolčal.

Ko je nekaj let po Stalinovi smrti nastopil Hruščev, je kmalu spoznal, kam je Stalinov KOMEKON speljal satelite. V gospodarski polom. Znanje vstaja na Poljskem, na Madžarskem in drugod so mu pokazale, koliko je ura bila. Uvidel je, da bo treba nekaj ukreniti. Stalinov KOMEKON je prijel za ušesa in ga obrnil — kapital in blago je začelo teči obratno pot: iz Moskve v satelitske države. Milijarde rubljev je Moskva vrgla mednje.

Hruščev je opazoval učinke, bil precej zadovoljen, do pravega cilja pa tudi to ni moglo voditi. Sateliti so prejeli, med seboj tekmovali, kako bi kdo več izvabil iz Moskve, gospodarsko zboljšanje je pa vsak po svoje zamišljal. Hruščevu je prišla v glavo in na jezik beseda, ki jo je noč in dan nosil s seboj: Povezava, povezava! Sateliti morajo postati drug od drugega odvisni, vsi skupaj pa od Moskve. Za vse mora kovati gospodarske načrte novi KOMEKON, nobeden ne sme na svojo roko kaj storiti.

In je dal "svojo" vzhodno Evropo takole razdeliti:

1. Vzhodna Nemčija, Poljska in češkoslovaška — **industrijsko ozemlje.**

2. Albanija, Romunija, Madžarska in in Bolgarija — **ozemlje za pridobivanje surovin.**

3. U.S.S.R. — **pomaga in nadoknadi**, kjerkoli se pokaže potreba.

Slika kaže:

Romunija črpa zlasti olje, ki ima odslej teči proti severu, kjer bo središče za industrijska podjetja. Nekoč je to olje zalagalo angleško industrijo, pozneje rusko, zdaj v prvi vrsti satelitsko.

Bolgarija se ima omejiti na pridelovanje žita, zelenjave, tobaka in raznovrstnega sadja.

Madžarska proizvaja kmetijske stroje in aluminij.

Češkoslovaška lokomotive, tovarne avtomobile, letala.

Albanija železno rudo in asfalt.

Vzhodna Nemčija razno orodje za obrtnike, fina merila, kemikalije in elektronske naprave.

Poljska skrbi za premog, kok, zezezo in izdeluje ladje.

Tako naj teh sedem členov verige — po zamisli Hruščevega KOMEKONA — neločljivo poveže sedem satelitov in jih — kot kaže slika — krepko priključi na Moskvo. Seveda veriga še ni niti prav dobro skovana, kajšele da bi že povezovala. Je še dosti težav, toda KOMEKON je resno na delu, da načrt izvede. Po zamisli Hruščeva mora načrt biti izveden do leta 1965.

Naj opozorimo še na to, da KOMEKONova veriga — vsaj zaenkrat — teče navzgor ob jugoslovansko-madžarski meji, ne ob — obali Jadrana...

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

North Sydney. — Berem dosti redno sydneyjske dnevnike, šele pred kratkim sem pa prvič bral dopise pod naslovom: *What our readers say*. Že prvič se mi je zdela bolj zanimiva kot bi si mogel misliti. Potem sem še večkrat bral. Ker me rubrika spominja na dopise v MISLIH, mi je prišlo na misel, da bi kaj povedal, kaj pišejo dopisniki n. pr. v *Daily Mirror*, sydneyjski večernik. Naj omenim dva. Eden piše, da naš zvezni minister za imigracijo hodi po Evropi od države do države in vabi ljudi v Avstralijo. Baj ga povsod spremlja geslo: Avstralija se mora napolniti z ljudmi, ali bo pa poginila. Potem začne dopisnik kritizirati avstralsko vlado, da naj bi raje kaj naredila za večji naravni prirastek prebivalstva, namesto da se zanaša samo na priseljevanje. V Avstraliji rojeni otroci, piše, bi deželo takoj vzljubili in bi ne bilo treba čakati šele na naslednji rod, kot je to treba pri priseljencih. Vlada pa nič ne stori, da bi mogli zakonski v Avstraliji imeti več otrok. Draginja narašča, stanovanj manjka — zakaj vlada ne uredi, da bi mladi zakonci mogli priti do svojih hiš, zakaj jim ne da posojila? Vračali bi polagoma, pri tretjem otroku bi jim del dolga brisala, pri četrtem in tako dalje še več, če bi pa dobili šestega otroka, se jim briše ves dolg. Koliko hitreje bi se Avstralija po tej poti napolnila kot z golim priseljevanjem! Saj v teh okoliščinah tudi priseljenci, če se poroče, komaj morejo imeti kaj otrok, ko jim stanovanjska stiska in inflacija onemogočata vzdrževati družino. — Drug dopisnik se bavi z vprašanjem, kako omejiti avtomobilske nezgode na javnih cestah. Predlaga, da bi izdelovali avtomobile, katerih stroji bi sploh ne zmogli večje brzine kot je predpisana za javne ceste. To napravite, svetuje, pa ne bo treba vozačev loviti in vsaj zaradi prevelike brzine se ne bodo več dogajali "akcidenti". — Teh dvoje dopisov se mi je zdelo vredno omeniti. Če ne več, zanimiva sta gotovo, morebiti pa tudi dokazujeta, da bi marsikdo, ki nima pri odločanju v javnosti nobene besede, bolje vladal, kot tisti, ki imajo na vladi prvo in zadnjo besedo. — **Naročnik.**

Albury; — Že dolgo se nisem oglasila, ali to ne pomeni, da so mi MISLI manj drage. V majski številki se mi je posebno dopadel članek: Zakaj nismo škoti? Zdel se mi je kakor pogled skozi okno v zgladeno družinsko življenje. Če bi nam Bog dal obilo takih družin, najsibo med nami ali drugimi narodi, bi bil svet boljši nego je. — V pesmi LEPO JUTRO Miladinovičeve se mi zde posebno

posrečene besede. "Odšla bojazen je, ki v temo potiska". Kakšen občutek sreče in olajšave bi bil, ako bi bojazen odšla! Bojazen, ki je dandanes tako razširjena, da počasi potiska v temo obupa narode in posameznike. Narodi se bojijo eden drugega in atomskih razdejanj, posameznik pa ima tudi skoraj vsak dan v srcu skrito bojazen: eden pred ekonomskimi težavami, drug pred srčnimi zadevami, tretji pred osamelostjo, boleznijo, trpljenjem, neslogo itd. Daj Bog, da bi bojazen res odšla iz naših src in bi na njeno mesto vedno sijal žarek upanja! — Z ugankami imam zmiraj veselje, zlasti s križankami. Upam, da jih boste še nadalje dajali. Priznanje in zahvala tistim, ki jih napravljajo in žrtvujejo svoj čas nam v zabavo in razvedrilo. Pozdrav vsem. — **Ivanka Študent.**

Orange: — V tukajšnji Marijini cerkvi se je nedavno poročila najmlajša hčerka ugledne Jugove družine — Erna. Izbrala si je Avstralca Johna. Jugovi so doma iz Laškega pri Celju. Čestitke in veliko božjega blagoslova mlademu paru, Jugovim staršem pa kopo cvetočih vnučkov! Erni na pot naj velja pesemca:

**Draga! Vse rožce so že odcvetele,
vse ptičke ljube odletele.**

**A Tvoja cvetka se razcveta naj
v novi domovini Ti sedaj.**

**Ta cvetka je Tvoj dom, otroci,
ljubeči Te soprog — tvoj družinski raj.**

Jožica Biček.

Barham: — Sem Slovenec iz Maribora. V gimnaziji sem bil v salezijanskem zavodu v Veržeju. Od tam sem odšel v Radno na Dolenjskem in ostal do nemške zasedbe. Med vojno sem bil v protikomunističnih vrstah in 1. 1945 sem se umaknil v Avstrijo. Ostal sem do 1. 1951 in se poročil. Tisto leto sva odšla z ženo v Avstralijo, pa se potikala do lani po raznih krajih, da nisva naletela na nobenega Slovenca. Tako sem šele nadavno zvedel za MISLI in se nanje naročil. Težko jih vsak mesec pričakujem. Zdaj sva z ženo tu v Barhamu, kjer se bo začelo sezonsko delo na pomarančah. Trajalo bo z majhnim presledkom do konca marca prih. leta. Zasluži se dobro. Zdaj bi še rad zvedel, če je v Avstraliji med Slovenci kdo, ki je bil pri salezijancih v Veržeju ali pa me iz poznejših časov pozna pod imenom "Cof". Naj se mi oglasi. Končno prav lep pozdrav uredniku in vsem bralcem MISLI. — **Jože Justin.**

VICTORIA

Caulfield: — Dne 11. junija smo spremili k večnemu počitku na pokopališče v Prestonu pok. Stankota Mulej-a iz Thomastowna. V najlepši moški dobi ga je sredi dela zadela kap. Bil je pristen Gorenjec, doma iz Ribnega pri Bledu, prijetnega značaja in zelo delaven. V dobi 10 let je poleg težkega dela v tovarni sam postavil tri hiše in tako preskrbel ženi vdovi in trem odraslim otrokom lepe domove. Naj mu bo lahka zemlja avstralska! — Ge. Bulovčeni iskrene čestitke k drugorojencu — Korencu! Njena slika moje rodne vasi v zadnjih MISLIH me je prijetno iznenadila. Vidim, da je še nekdo v Avstraliji, ki se tako toplo spominja mojega domačega kraja kot jaz sama. Lepa hvala! — **Marija Peršič.**

QUEENSLAND

Charleville: — Najlepša hvala za redno pošiljanje MISLI. Sedaj mi bodo še toliko bolj dobrodošle, ker nisem več pri cbeh bratih v Brisbanu, kjer smo so po domače pogovarjali. Preselili sem se proti zahodu v kraj Charleville, odkoder ne bo veliko priljubljenosti za obisk pri bratih. Imel sem še veliko srečo, da sem pripeljal do tu vse svoje kosti cele, ne bom se dosti spuščal na isto pot. Nekako sredi pota sem se prevrnil z avtom, ki je precej poškodovan. Glede dela sem pa imel tu posebno srečo, takoj sem ga dobil v kuhinji hotela, kjer kuhata že dva Dalmatinca. Posestniki so Grki, zelo prijazni in domači. Prav zadovoljen sem in je vse v redu. Prisirčne pozdrave pošilja **Janez Košorok.**

SOUTH AUSTRALIA

Mt. Gambier: — Tu v tej okolici je par tucatov slovenskih "krompirjevcev", a na žalost ni slovenskih "čebul." Ker je to kakor nalašč za dolgočas, bom malo opisal Nangwarry in okolico. Tod so veliki smrekovi gozdovi in med njimi postavljene žage, okoli žag pa par sto hiš. V vseh teh vaseh so Slovenci. Na žagah večinoma delajo poročeni in dekleta. (Pa smo pravkar brali, da "čebul" ni? — Ur.) Ko pomislim, da sem bil 4 leta edini Slovenec v Nangwarry-ju, a sedaj jih je toliko, mi je kar žal, da sem se preselil v Mt. Gambier. Seveda pa grem ob sobotah in nedeljah v Nangwarry, da malo karte zaigram. (Sram me bilo!) Seveda, ko bi poznal v bližini par sto milj kakšno Slovenko, bi ne igral, hodil bi tja v vas in jo vprašal, če me če. Gotovo bi takoj prikimala, ker bi videla, da imam dolg vrat kot žirafa, dolg nos kot Jud, na glavi malo las, glas za petje pa tak kot prehlajena vrana. Priporočam se, da

še mi katera oglasi. Za duhovno življenje pri nas poskrbi p. Bazilij vsaka dva meseca na poti v Adelaide. Pri nekaterih ima več sreče, pri drugih manj. Mene je zadnjič našel v postelji, sem čakal na operacijo (ni bilo nič hudega!) pa nisem mogel ne govoriti ne — pobegniti. Bomo videli, kako bo prihodnjič, ko spet pride. Zdaj pa prav lep pozdrav na vse strani. — **Ivan Mlakar.**

IZ MATIČNIH KNJIG NSW

Poroke

Anton Skruba iz Zavodnje pri Šoštanjju (stariši mu zdaj živijo na Koroškem) in **Martina Jezernik** iz Celja sta prejela zakonski blagoslov v Paddingtonu 11. julija. Nevesta je šele nekaj mesecev v Avstraliji.

Franc Ižanc iz Senožec in **Marija Skvarča** iz Slavine sta stopila pred oltar istotam teden pozneje, v soboto 18. julija.

Rafael Lovišček iz Kanala in **Slavka Zirnstein** iz Trnja pri St. Petru sta nastopila skupno pot skozi življenje izpred oltarja v Unanderrri, Wollongong, v soboto 25. julija.

Krste Markovski iz Valušine pri Bitolju in **Vinka Skok** iz Mereč pri Ilirski Bistrici sta stopila pred poročni oltar v Paddingtonu 12. julija ob navzočnosti velikega števila makedonskih in slovenskih gostov. Po končani poroki jim dr. Mikula oživil nekdanjo navado — blagoslovil jim je vino.

Vsem mladim parom vso srečo zemlje in nebes!

Krsti

Suzana Olga se je rodila Francu in Angeli Šajn v No. Strathfieldu, krščena v cerkvi sv. Patricka, Sydney.

Stanislav Jože se je rodil istotako v No. Strathfieldu zakoncema Jožetu Miklavčič in Mariji. Krstili so ga v ondotni cerkvi.

Suzana je pa ime tudi prvorojenki, ki sta jo dobila Janez Kern in Albina v Paddingtonu. Krščena v St. Francis cerkvi 19. julija.

Martin Anton si je izbral za očko in mamico Antona Kondo in Anico v Rose Bayu na nunski pristavi. Krstili so ga na dan sv. Ane.

Slavko Alojzij Sambolec se je pridružil sestrici Sonji v družini Zvonka in Alojzije v Woolahri. Krstili so ga v Paddingtonu v nedeljo 26. julija.

Valerija Anita Dragar je prišla delat družbo bratu Marijančku v družini Marijana in Rozalije pri katedrali v Sydneyu.

Marijam Brožič je prvorojenka Emila in Ivanke v Annandalu. Krst 25. julija v Paddingtonu.

Vsem novim kristjanom in njihovim staršem obilo milosti iz nebes!

SOCIALNE USTANOVE V AVSTRALIJI

Zvonimir Hribar

Zavarovanje za življenje in starost

MOŽNO JE NA VEČ NAČINOV. Nudi socialno zaščito družini v primeru smrti rednika, ali pa je zavarovancu samemu v podporo na stara leta.

Pri običajnem življenjskem zavarovanju se zavaruješ za določeno vsoto, ki jo bo zavarovalnica izplačala tvojim dedičem po tvoji smrti. Prispevki za tako zavarovanje so med najnižjimi, plačevati jih pa moraš prav do smrti, oziroma pri nekaterih zavarovalnicah do 65. leta starosti. Smatram pa ta način zavarovanja za zastarel in bi ga svetoval le v najskrajnejši potrebi, to se pravi, če komu gmotne razmere nikakor ne dovolijo, da bi si omislil bolj učinkovito zavarovanje, ki je pa seveda tudi dražje. Tu imam v mislih zavarovanje za določeno dobo.

Recimo, da se odločiš: Zavaroval se bom tako, da po 20 letih dobim od zavarovalnice £ 1,000, če bom še živel, če ne, pa moji dediči takoj po moji smrti, pa naj umrjem kadarkoli. Plačuješ predpisane prispevke in čakaš, kaj se bo zgodilo. Po 20 letih dobiš tisočak, ali pa tvoji dediči že poprej, poleg tega pa še takozvani "premijs", ki se je nabral od obresti na vplačane prispevke. To lahko naraste na 500 funtov.

Kako veliki pa bodo prispevki, če se tako zavaruješ? Zavarovano vsoto (£ 1,000) deli s številom let (20), za katere si se zavaroval. Tako dobiš število 50 in to ti pove, da boš plačeval približno £ 50 na leto. A za to vsoto si zavarovan že od prvega trenutka za £ 1,000, pa naj pride smrt kadarkoli.

Poleg tega so možni še nešteti dodatki in to za prav malenkostne vsote. Na prime: £ 1 (en funt) na leto dodaš, pa bodo zapisali, da v primeru nasilne smrti — v prometni nezgodi ali podobno — zavarovana vsota poskoči od £ 1,000 na £ 2,000. Še kak nadaljnji funt dodaš, pa bodo tvoji dediči poleg zavarovane vsote prejeli še £ 5 na teden za vso dobo, ki si se zanjo zavaroval. To se pravi, recimo: Letos si se zavaroval, prihodnje leto umrješ. Tvoja družina bo dobila tisočak na roko, poleg tega pa bo prejela po £ 5 na teden skozi vseh naslednjih 19 let! Lahko si predstavljate, kolikšna pomoč bi to bila vdovi z otroci, če bi bil mož tako zavarovan in bi ga dohitela smrt.

Poleg teh ugodnosti velja o zavarovanju za življenje tudi to, da je tako zavarovanje najbolj dobičkonosen način varčevanja. Iz dveh razlogov: Zavarovalne prispevke smemo do višine £ 300 odbiti od prejemkov v davčni prijavnici. Kot sem že

omenil, za vsako funto, ki jo odbijemo od svojih dohodkov, se nam davki znižajo za 3 ali 4 šilinge. Torej, če plačujemo letno £ 50, lahko prihranimo £ 10 na znižanem davku — to pa predstavlja 20% obresti. Če pa imamo denar na banki, dobimo obresti po 2 $\frac{1}{2}$ %, pa še davek moramo plačati od njih.

Vsem onim, ki nimajo nobenega zavarovanja, svetujem, da si preskrbe natančna pojasnila od zavarovalnih agentov za vse možne načine zavarovanja. Izberejo naj si za svoje razmere najbolj primeren način, nikar naj pa ne mislijo, da je denar v zavarovalnici slabo naložen ali celo — proč vržen!

Samo minogrede naj tu omenim, da se dandanes lahko zavaruješ za vse mogoče primere, vendar se v to ne bom podrobneje spuščal. Raje preidem na socialne ugodnosti, ki jih nudi država ko taka.

Državna socialna pomoč.

Če smo v prvi skupini obravnavali socialna zavarovanja, pri čemer prejemaš ugodnosti le na račun svojih prispevkov, ki se prostovoljno zanje odločiš, bom v naslednji skupini vsaj na kratko nakazal glavne socialne ugodnosti, ki jih nudi avstralska država svojim državljanom in vsem, ki imajo namen stalno bivati v Avstraliji.

Doklada materam. Prejmejo jo matere ob rojstvu deteta. Država želi prispevati k izdatkom, ki jih povzroči prihod otroka. Pravico do te doklade imajo matere brez ozira na državljanstvo. Dobijo jo celo žene, ki so porodile na ladji med potovanjem v Avstralijo. Doklada znaša £ 15 za prvega otroka, £ 16 za drugega in tretjega, £ 17-10-0 za vse nadaljnje. £ 10 lahko dobi mati po potrebi že pred rojstvom otroka. Doklada materam je namenjena vsem porodnicam ne glede na gmotno stanje. Od tega "dohodka" ni treba plačevati davka.

Doklade za otroke. Tudi te doklade se izplačujejo materam, oziroma osebam, ki imajo v oskrbi otroke izpod 16 let. Tudi teh ni treba upoštevati pri obračunu za davčni urad. Znašajo pa 5/- na teden za prvega otroka, za vse ostale 10/- do 16. starosti. Izplačujejo jo na vsake štiri tedne na poštinih uradih ali preko bank.

Prijave za doklade materam in za otroke je treba nasloviti na: Commonwealth Director of Social Service v prestolici države, kjer živimo.

(Pride še.)

JOŽEF HAYDON — 150 letnica smrti

HAYDNA ŠTEJEJO MED NAJVEČJE godbenike in komponiste. Avstrija je letos z velikimi slovesnostmi proslavila 150letnico njegove smrti. Tudi avstralska ilustrirana revija THE WORD je v majski številki prinesla dolg članek in mnogo slik o Haydnu.

Rodil se je Haydn v avstrijskem "Burgenlandu" — Gradiščansko — blizu madžarske meje. Čeprav Nemci ne bodo priznali, vendar drži, da je bil po rodu Hrvat. To prizna tudi omenjeni THE WORD, ki piše: "It is now generally believed that his family was not of Germanic, but of 'Croat origin.'"

V "Katoliškem Glasu" iz Gorice smo našli dopis, ki nas bo zanimal v zvezi s Haydnom in njegovo obletnico. Glasi se:

Odmev iz Gradiščanske.

Z zanimanjem sem čitala v Katoliškem glasu o Haydnovi 150-letnici. Ko turist stopi na lepa in slikovita Gradiščanska tla, se mu takoj predstavi ta velikan glasbe. Nešteti napisi pričajo o njegovem nesmrtnem delu; zlasti zapuščena opera — koncertni prostor na odprtem. Po njem se imenuje ulice, trg, razni lokali in mestni park. Prav v parku mu ptički pojo slavo, saj se je gotovo slavni komponist dobro razumel z gozdnimi pevci, med njimi študiral, sanjaril, skladal in prepeval.

Vsakemu meščanu, naj bo star ali mlad, ponosno zažari obraz, če ga vprašate po slavnem domačinu.

Kraji so še ohranili starodavne navade. Nenačuden vtis naredi na potnika, ko vidi korakati po prašni cesti bobnarja v plavi uniformi. Pri hišah se ustavi, póbobna, kar pomeni: Pozor! — nato sledi ukaz: Ob 12 sati razobesiti zastavo, itd.

V Eisenstadtu sem v bližini šolskega poslopja mimogrede slišala otroke, ki so se pogovarjali v domačem jeziku. Bila je prava hrvaščina, le tu pa tam pomešana s kakšno nemško besedo. Mladina je videti mirna, tiha in skromna. Otroci nočejo ničesar sprejeti; če pa se jim le kaj vsilji, se potem še dolgo zahvaljujejo in kličejo za vami: Bog naplati!

V okolici imajo osnovne šole v domačem jeziku, v glavnem mestu pa poučujejo le v nemščini.

Očividka

Berlin-Nemčija-Evropa-Svet

Kriza za krizo, nevarnost za nevarnostjo, vendar v bistvu nič novega. Prav ko gremo ta mesec v tisk, je pa berlinska zadeva tako zapletena, da bi človek mislil — zdaj pa res mora nekaj poštetno počiti. Ker smo pa že vajeni takih zapletkov, ki so jim sledili razpletki in spet novi zapletki, je videti, da si nihče ne žene preveč k srcu. Bo že kako, pravijo.

Zunanji ministri štirih "velikih" v Ženevi ne pridejo nikamor naprej. Moskva ne popusti za las, zahodne sile vztrajajo. Hruščev govori danes tako, jutri drugače. Danes se laska, jutri žuga. Podoba je, da postavlja vse na eno kocko: zahodnjake razcepiti, da se bodo med seboj prepirali, Sovjeti-

ja bo spravila dobiček. Kdo more reči, da ne bo uspel?

Hruščev komaj še pripisuje kaj pomena konferenci v Ženevi. Namiguje, da mora priti do "vrhunske" konference. V isti sapi pa na vso moč razdira pot do nje. Sredi največje svetovne napetosti je šel Nixon v Moskvo odpirat ameriško razstavo. Ameriški "vrhunec", Eisenhower, mu je naročil, naj preštudira misli in namene Hruščeva. Ko se vrne, ko Ike videl, če naj misli na "vrhunsko" ali ne. Pa komaj se je Nixon pojavil, je zaropotal Hruščev: Čemu sploh Amerika prireja razstavo v Moskvi?

Saj bi mu po eni strani človek kar prav dal. Reš nima smisla, da se Amerika vsiljuje tja. Prav tako, kajpada, nima smisla, da je Kozlov prišel (Konec str. 23)

Izpod Triglava

"BOGOSLOVNA FAKULTETA na ljubljanski univerzi še obstoji in dela". Tako smo še ta mesec brali v nekeem tisku. Pa to ni točno povedano. Država je že pred leti teološko fakulteto, kot del univerze, ukinila. Bogoslovje obstoji kot zasebna visoka šola, ki ji država daje denarno podporo. Kar je država vzela, to je nadomestil Rim. Ljubljansko bogoslovno šolo je priznal za fakulteto, ki ima pravico, da sme podeljevati akademske časti, doktorate itd. Trije profesorji so še plačani naravnost od države, toda ne kot univerzitetni profesorji, ampak kot nameščenci ljubljanskega muzeja. Ta tri mesta v muzeju so nalašč "ustvarili" za namen. In tako je po mnenju vlade katoliški volk sit, komunistična ovca pa cela!

VRNJENE BEGUNCE iz Avstrije ali Italije zdaj Titovina že kaj malo kaznuje. Ženske in otroke takoj spustijo domov, moške zapro in jih obsojijo na par mesecev ječe. Zadnje čase baje prihaja z Avstrijo skoraj dvakrat več Hrvatov in Srbov nego Slovencev. Poprej je bilo razmerje ravno obratno. Po taboriščih imajo pa večino Slovenci, ki že dolgo čakajo na odhod čez morje.

GRAD TURJAK bodo restavriral ali vsaj zavarovali pred nadaljnjim razpadanjem. Zdi se jim, da bi se ob njem lahko razvil turizem, saj je res krasna izletna točka. Da bo privlačila še več izletnikov, bodo v gradu uredili "belogardistični muzej". Bodočnost bo pokazala, če bo ta reč kaj hudo "vlekla". Gotovo pa je, da bo vsak poštno "potegnjen", kdor bo verjel, v tiste reči, ki jih bo muzej pokazal.

V GORICI so si obstoječa prosvetna društva v mestu samem, V Števerjanu in Pevmi, ustanovila ZVEZO SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE. Ustanovnega zbora se je udeležilo zlasti veliko mladine. Za prvega predsednika so si izvolili prof. Mirka Fileja.

V ŠMARTNEM v Tuhinju zidajo novo cerkev. Prejšnjo je pustila vojna v razvalinah. Rojaki iz tuhinjske doline v Severni Ameriki zbirajo med seboj darove in jih pošiljajo župniku Ignaciju Škoda. Dopis v Ameriški domovini ve povedati, da bo nova cerkev stala na mestu nekdanjih župnijskih hlevov. Dostavlja, da verjetno zato, da se cerkev ne bo videla s ceste. Oblast je dala podreti tudi več kapelic-znamenj v dolini, ker bodo cesto skozi njo asfaltirali, pa bi ne bilo "spodobno" če bi tako cesto "kazila" verska znamenja...

V ZAČARNI KROG bolj in bolj pada vladanje

komunistov in to zlasti v Sloveniji. Ko so komunisti prišli na oblast, je ljudstvo izgubilo osebno in politično svobodo, zagazilo pa takoj tudi v gospodarsko revščino in splošno pomanjkanje. Komunisti so uvideli, da trajno ne bodo mogli tako vladati, ker stalna nezadovoljnost rodi odpor, naj bo še tako brezupen. Politične nesvobode niso mogli razrahljati, saj bi ta takoj pometla s komunisti. Lotili so se izboljšanja v gospodarstvu, češ: ljudem dajmo kruha, pa bodo pozabili na politiko. Po poročilih so precej uspeli v tem pravcu. Res so ljudje začeli laže dihati, želodec ni več tako krulil, začele so se pa dramiti višje zahteve. Zgodovina priča, da je bilo vedno tako, tudi pod Titom se zgodovina ponavlja. Čim višji življenjski standard, tem večje stremenje po kulturnih dobrinah, med katere spada v prvi vrsti osebna in politična svoboda. Režim ima velike skrbi ob teh pojavih, ki so po poročilih opazovalcev najmočnejši prav v Sloveniji, ki je gospodarsko najbolj razvita. Zato tudi ni čudno, da prav Slovenija uživa najmanj svobode — pozna se to morda še najbolj glede verske in cerkvene svobode — režim Slovenija najbolj skrbi. Začarani krog!

DVA PRI ŽAGI

Nemška črtica

V GOZDU, VISOKO V HRIBU, je smrčala velika žaga. Jure, ki je vlekel žago k sebi, in Luka, ki jo je potiskal od sebe — in obratno — sta bila drvarja, da jih ni najti boljših. Če dva človeka dan na dan — skozi vse dolgo poletje — držita za eno in isto žago in jo vlečeta sem in tja, če s svojimi beti zabijata isti železni klin, če oba podirata ista drevesa, če si dva človeka svoj zaslužek razdelita natančno na polovico, ker vsak od njiju ve, da je tovariš pri stvari in isti meri udeležen kot on sam, tedaj je razumljivo, da sta tako dva takorekoč eno telo in ena duša.

In prav to sta bila Jure in Luka. Vse je šlo po najboljših potih celih sedem tednov tistega poletja.

Ko se je prvi dan osmega tedna zvečerilo in sta korakala navzdol k svoji koči, se je skozi tihi poletni večer iznenada oglasil zveneč jodler. Glasil se je od planine, odmeval v gozdu, se raziegal od vseh strani — in tako brez konca.

"To je pa dekle", je rekel Jure.

"Mhm, dekle je to," je dejal Luka.

In ista šla dalje.

Čez nekaj časa je Jure postal in poslušnil v večer, kako čudovito zveni jodler od planine. Nankrat je pa spet krenil dalje, zamahnil z roko in odsekano rekel:

"Meni ni do bab."

"Tudi meni ne," je dejal Luka.

Prišla sta do kočice in vsak je postoril delo, ki mu je pritikal. Jure je zakuril pod trinožnikom in pristavil ponev, ubil vanjo jajce in primešal moke. Luka je pripravil drv, natesal tresk za netivo, prinesel vode od studenca in pomil posodo.

Nato sta jedla in uživala krasni večer, nekoliko pokvartala v najlepši slogi, končno splezala na svoja senena ležišča in si voščila lahko noč.

Sredi noči je imel Jure čudovite sanje. Ves gozd je bil ena sama zveneča pesem, tisoč jodlerjev je odmevalo, gore in planine so bile en sam odjek in odmev.

Tako lepo je bilo, da se je prebudil.

"Luka!" je poklical in potipal poleg sebe v seno.

Tipal je v praznino. Nobene sledi za Lukom. —

Naslednjega dne žaga ni hotela tako gladko teči kot zmeraj.

"Ne vleci vendar tako," je dejal Jure.

"Moram tako vleči, ko ti tako pritiskaš", se je opravičil Luka.

"Saj moram pritiskati, ko ti tako vlečeš, kakor kak butec", se je razhudil Jure.

"Butec si pa ti, da veš!"

Nato sta ves dolgi dan molčala. Kakor da je vsak sam zase, ne pa dva za oba. — — —

Prišla je noč. Brez večerje sta splezala na seno in legla.

Sredi najlepšega spanja se je Luka prebudil, vstal in tiho segel po čevljih, ki so viseli ob ognjišču. Toda ko je otipal svoje, je obenem dotipal, da Juretovih čevljev ni tam, kjer bi morali biti.

"Jure!" je poklical in segel poleg sebe v seno.

Potipal je v prazno, nobene sledi za Juretom. Zmajal je z glavo, obesil čevlje nazaj in kmalu spet zaspal. — — —

Naslednji dan je žaga še veliko slabše tekla. "Danes pa ti vlečeš, pa še kako trapasto vlečeš", je zavalil Luka nad Juretom.

"Nič huje ne vlečem kot ti včeraj", je kriknil Jure nazaj.

"Kdo pravi, da sem jaz včeraj nerodno vlekel?"

"Jaz pravim in še to rečem, da si tepec."

"Tepec si pa ti, da veš!"

In sta žagala dalje, pa spet molčala.

Zvečer tisti dan sta si zakurila vsak svoj ogenjček in si skuhalo večerjo vsak zase. Ko sta zlezla na seno, sta se stisnila vsak v svoj kot. Spal pa ni ne eden ne drugi.

Ponoči je Jure vstal in stopil v mesečino. Nenadoma stopi predenj — Luka.

"Kam greš?" je vprašal.

"Grem, kamor hočem", je bil odgovor. Drug drugemu sta skušala prestreči pot.

Tedaj sta se zgrabila. Ruvala sta se sredi gluhne noči, da je bilo veselje. Počasi in premišljeno sta se dajala, kakor sta vse delala v vsem življenju počasi in premišljeno. Obdelovala sta se pa zato toliko bolj žilavo in vztrajno.

Grabila sta druga drugega za vrat in si izpodbijala noge. Spotaknila sta se čez korenine in se povaljala po koprivah. Sopihala sta, kakor sta sopihala vselej, kadar sta vlekla težak hloh. Izpustila se pa nista.

Po dolgem času, ko jima je že vsa sapa pohajala, sta se oba hkrati težko oddahnila in Jure je vprašal:

"Ali imaš dosti?"

"Ne! Ali imaš ti dosti?"

"Ne! Pa se še dajva."

In sta se spet spoprijela. Tedaj — sredi najlepšega rvanja, sta se nenadoma oba oddahnila in prisluhnila. V zraku je zatrepetal oni sladki jodler in je plesal preko drevesnih vrhov v nižavo.

(Konec str. 23)

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Cenjani p. urednik: —

Veliko stvari bi imel pisati, pa za danes bom omenil samo dve.

Prvič. V zadnji številki sem čital, da naš dragi škof Prevzv. dr. Rožman ta mesec praznuje 30letnico, odkar je bil posvečen v škofa. Zato ob tej priliki mu želim poslati tudi jaz po MISLIH prav tople pozdrave in čestitke, in skupaj z Vami mu tudi jaz želim: Na mnoga leta!

Drugič. Moram povedati, da smo imeli polletne izpite in med 120 sošolci v šestem razredu jaz sem prišel deseti. Ata ni bil nič preveč zadovoljen z mojim izidom in pravi, da biti deseti znači biti "pri repu." Je to res? Na vsak način na koncu leta bom poskusil izdelati boljše, sicer mi je ata že obljubil "pas".

Z lepimi pozdravi vsem mojim soletnikom.

Slavko Filipčič

Dragi Slavko: —

Na tisto Tvoje vprašanje o "repu" si ne upam odgovoriti. Ne vem, kakšno žival je imel ata v mislih, ko je tisto rekel. Če pozna tako žival, ki ima rep nekje na vratu takoj pod glavo, je prav povedal, drugače pa ne. Vendar je pa tudi to res, da bi se Ti lahko še malo bolj naprej pomaknil, če bi se potrudil. Pišeš, da se boš. Potem se bo tudi atov "pas" spremenil v — špas! — Ur.

Dragi p. urednik: —

Tudi jaz se želim pridružiti mojemu bratu in vsem drugim Slovenčkom po svetu in pošiljam iskrene čestitke Prevzv. škofu dr. Rožmanu. Sem slišala in čitala marsikaj o njem, kako je trpel med vojno in še danes. Imam vtis, da je pravi slovenski mučenik. Zato ga pa tudi nikoli ne pozabim pri sv. maši in obhajilu.

Dalje bi prosila za naslov ge. Neve, bi ji rada pisala. Imam še vedno prav lepe spomine o njej in sem ji zelo hvaležna in ponosna za veliko lepih stvari, ki me je podučila. V srcu sem jo tudi izbrala za svojo botro pri sv. birmi.

(Naslov: 40 Via Verniellis, Trieste — Ur.)

Pošiljam tudi mojo šolsko nalogo v angleškem jeziku: Kako se mora katoliško dekle pripraviti k poroki. Za to nalogo sem dobila pohvalo. Če imate prostor, bi prosila, da jo natisnete v MISLIH.

Prav tople pozdrave vsem!

Slavka Filipčič

Stanislava Filipčič

HOW A CATHOLIC GIRL SHOULD PREPARE FOR MARRIAGE.

When a Catholic girl leaves school and feels that God wants her to lead a married life, she prepares a "Glory Box" and saves things that will be of use to her when she is married.

She then joins a club for Catholic boys and girls, where she might meet a boy suited to her.

Having known and loved each other for a long time, and felt that God wanted them to marry, they seek advice from their parents and try to find out more about the person they are about to take as partner for life.

The boy then gives the girl an engagement ring which means that they have promised each other that neither of them will marry another person. They then go to the priest who blesses the ring and announces to the people at Mass, so that if anybody knows anything about the two new fiancés, may tell the priest before it is too late.

The priest will announce on three consecutive Sundays that the marriage will take place.

Before the day the marriage takes place, the bride and bridegroom should go to Confession. If in mortal sin, the Sacrament can be received validly, but the graces of the Sacrament are given at their next good Confession.

The day of marriage, for the bride, should be the happiest day of her life, because it might never happen again.

Tipka... (s str. 7.)

★ Štiriletna Kaja Prpičeva me je povabila na torto s štirimi svečkami. In še z lepim tiskanin vabilom — zasluga očka, ki dela v tiskarni. Žal se nisem mogel odzvati zaradi preobilice dela.

Kajo moram pohvaliti: sleherni večer moli za-me. Mama pravi, da njena večerna molitev postadajša. "Pa še za mamo in še za ata in še za bratca..." Pred lanskim Miklavžem je začela dostavljati "...pa še za svetega Nikolo", in —: "...pa še za patra Bazilela".

★ No, nekaj novic naj pa prihranim za drugič! Na svidenje!

Na obisku v Sloveniji

(J. Hladnik, Argentina)

(Nadaljevanje)

POT ME JE VODILA V PREDDVOR, da obiščem g. Stanka Jegliča, bivšega rovtarskega župnika. Na avtobusni postaji je izhodišče vozil na vse kraje in po točnem urniku. Samo ne zanašaj se... Lokalna vozila se prilagodijo trenutni potrebi in tako se s kupljenim voznim redom lahko debelo nasmoliš... Vzel sem avto do Gornje Bele, od tam pol ure peš.

Tako lepa je dežela okrog! Ljudje so hiteli po seno, ker je grozila nevihta. Kako lepa slika: lojterni vozovi se pode po cesti, grabljice se ženo za senom, fant vihti vile in krepko vali na voz...

V Preddvoru ista zgodba kot drugod. Župnišče polno nezaželenih gostačev. Preddvor dobiva čimdalje večji pomen kot zdravilišče in letovišče — polno ljudi išče stanovanja.

Kar kmalu sem moral nazaj v Ljubljano. S tržiškim avtobusom. Prav pod šmartinsko cerkvijo (pri Kranju) je avtobus povozil kolo. Nič huđega ni bilo. Pa sem vedel, da se bodo dolgo pravdali, kdo je kriv. Dosti časa sem imel za obisk cerkve, ki bo slavila čez dve leti 200letnico. Tam je začel Baraga svoje duhovniško delo.

V Domžale in Litijo

Popoldne 21. junija sem šel na obisk proti Kamniku. Dež! Bratranec, dr. Hladnik, zdravnik v Črničah, se mi je ponudil s svojim avtom. Z nočjo naj bi bila v Litiji, kjer je moj nečak, dr. Ivan Merlak, že nekaj mesecev župnik.

Ubrali smo jo torej proti Ježici. Ruskega carja komaj še najdeš, tako so ga obdale druge zgradbe. Zbrzeli smo čez most do državnega posestva Pšata. Skočili smo proti Domžalam. Kako se je začudil župnik Matija Tomc, ko me je spoznal. On in kaplan sta spovedovala otroke. "O, imamo še dovolj duhovskega dela", je rekel župnik, ki je kar zadovoljen s faro. Seveda še vedno zloži kako skladbo (je znan skladatelj.)

Naprej proti Ihanu. Župniku je g. Oven, nekdanj beneficiat v št. Vidu pri Stični. Ravno je zalšal cerkev za prvo sv. obhajilo otrok. Z njemu lastno ihto se je vrgel na odkrivanje fresk po podružnicah in v farni cerkvi; marsikaj zanimivega je odkril. Po dolgem prizadevanju je tudi dobil dovoljenje za popravo cerkva in restavracijo slik. Za ohranitev cerkvenih umetnin kaže oblast na splošno precej zanimanja in marsikatera cerkev je bila že rešena in prenovljena zaradi umetnin.

Dalje proti Dolu. Sem želel obiskati dr. Klemenca, nekdanj prof. zagrebške univerze. Sedaj

predava starožitnost v Ljubljani, v Dolu pa dela grunte. Njegova gospa je nekoč v Zagrebu vodila slovenski pevski zbor pri sv. Roku, mož je pa bil hrbtnica slovenske službe božje v Zagrebu.

Ukvarja se tudi z izkopavanjem starin in je prišel do presenetljivih dognanj v šentpetru, Savinjska dolina. Postal je slaven med učenjaki, ki raziskujejo staro rimsko kulturo v alpskih deželah. Poleg tega je (tudi dandanes) z ženo glavna opora apostolskega dela v župniji. V časih med nemško okupacijo je bil celo za župnika in je vodil molitve.

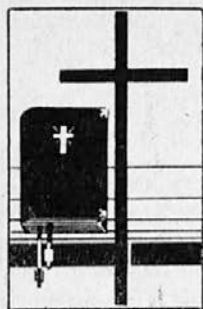
Kar dobra cesta vodi proti Litiji. Hitro smo bili mimo Dolskega in Hotiča. Ti kraji ne kažejo kakega napredka. Marsikatera gostilna ob cesti pa ni več. Napis je pobeljen. Gostilna se privatniku izplača le tedaj, če je oblast sama interesirana, da jo obdrži, in mu zniža dajatve. Zadrudne gostilne so mnoge že zaprli in jih spet odprli kot privatne.

Bila je že noč, ko smo zdrsnili čez most v Litiji in obstali pred župniščem. Pod streho ima več strank. Mežnarija je pa sploh v tujih rokah. Poleg župnišča je krasna zadrudna trgovina. Župnik Vinko Lovšin je nekoč izvršil v Litiji ogromno delo: ustanovil faro in zadrudno organizacijo. Zadruga je seveda sedaj to, kar so vse. In vse gredo dobro, ker ljudje ne morejo ničesar drugje kupiti.

Sedaj župnik dr. Ivan Merlak je bil več let škofov kaplan. Lani je prevzel litijsko faro in obenem oskrbuje tudi Savo, ki je brez duhovnika. Za tisto nedeljo sem mu obljubil, da bom malo pomislonaril.

Cerkev je bila zjutraj polna, enako ob desetih. Litija je industrijski kraj in dasi ima veliko uradništva, vendar čez polovico ljudi hodi redno v cerkev. Kaj naj ljudem povem? Da bi jim pravilo o življenju v Argentini? Seveda bi jih marsikaj zanimalo, toda ali bi bilo to na mestu? Zato sem jim govoril o Lurdu za priliko stoletnice kot lurški romar. Brez dvoma so mi bili za to še bolj hvaležni.

V TRŽICU na Gorenjskem so imeli misijon, ki se je prav dobro obnesel. Duhovniki so pred misijonom v vse hiše razposlali tiskan program za misijon in vabilo k udeležbi. Tiskovino so pa morali naročiti iz Beograda, zakaj v Sloveniji "so se vsi stavci uprli, češ da farških reči ne bodo stavili". Beograjski stavci niso imeli nobenih pomislekov, pa tudi ondotne tiskarne ne.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

SYDNEY!

Drugo in četrto nedeljo vsak mesec ob 10:30 slovenska služba božja v St. Patrick cerkvi blizu Vynyard postaje.

Pred mašo spovedovanje.

BLACKTOWN

Prvo nedeljo vsak mesec slovenska služba božja ob 11:00 kot doslej.

Pred mašo spovedovanje.

WOLLONGONG

Avgust ima pet nedelj!

Nedelja 30. avgusta bo peta v mesecu in 15, po binkoštih.

Slovenska služba božja bo v stolnici, kakor po navadi, ob petih popoldne. Eno uro pred mašo spovedovanje.

VSA AVSTRALIJA

Marijino Vnebovzetje, 15. avgusta, pade letos na soboto. To je zapovedan praznik. Sveta maša — dolžnost za vse katoličane!

Večinoma bodo povsod tudi večerne maše. Za uro poizvedite v svoji župnijski cerkvi. Ne pozabite!

NA GLAVO POSTAVLJAŠ!

VPRAŠANJE: Ali prihajaš kaj k slovenski službi božji?

ODGOVOR: O, en parkrat sem bil, pa je tako malo ljudi, sem pa še jaz prenehal.

VPRAŠANJE: Ali bi ne mogla priti kdaj pomolit z nami v nedeljo popoldne v kapelico cerkve sv. Frančiška v Paddington?

ODGOVOR: Saj sem lani že začela, pa je bilo tako malo drugih, sem pa še jaz nehala.

VPRAŠANJE: Ko sta se poročila, sta obetala, da bosta pogosto prihajala k spovedi in obhajilu. Kaj pa je, da sta pozabila?

ODGOVOR: Pozabila ravno nisva, ko pa vidiva pri slovenski maši, da jih prav malo gre k obhajilu, pa še midva ne greva.

IN TAKO DALJE — IN TAKO DALJE —

Kot drugi, tako jaz, tako midva, tako mi trije, štirje.

Ce bi bili količkaj to, kar bi morali biti, bi se odgovori na gornja vprašanja tako-le glasili:

ODGOVOR 1: Če še jaz neham prihajati k slovenski službi božji, bo spet eden manj. Torej bom redno prihajal in vsaj še enega pridobil, da bosta dva več.

ODGOVOR 2: Če še jaz pokažem, da mi ni za molitev, bodo nehali hoditi tudi oni, ki vsaj včasih še pridejo. Zato bom hodila in še katero s seboj pripeljala, obe skupaj bova nagovorili tretjo itd, pa nas bo zmerom več.

ODGOVOR 3: Sama si ga sestavita. Če sta prebrala gornja dva odgovora, ne bo težko. Potem pa premislita, kako ljudje dobre reči — na glavo postavljate.

ROMANJE

V PENSHURST

V nedeljo 23. avgusta bomo napravil romarski izlet v Penshurst, kot je bilo že v juliju omenjeno.

Električna železnica vozi od "Central" postaje naravnost na jug.

Od postaje v Penshurstu do cerkve tri minute po Penshurst St. do Forest Road. Avtomobilisti imate od vseh strani lepe ceste.

S P O R E D

Od 2 — 2:30 zbiranje za procesijo ob cerkvi

2:30 procesija z molitvijo rožnega venca

3:00 pridiga v cerkvi, pete litanije MB. in blagoslov

Po pobožnosti v cerkvi prijateljski sestanek v dvorani. Čajanka!

Vsi iskreno vabljeni!

ZA PRAZNIK VNEBOVZETJA

Dr. I. Mikula

VERNI KRISTJANI VEMO, DA naših osebnih doživljajev in svetovnih dogodkov ne povzroča slep slučaj.

Za vsemi dogajanjem na svetu je skrivnostna božja Previdnost. Da se nič ne zgodi brez Očetove volje, je verska resnica, ki jo je razglasil sam Kristus Gospod.

!! WAGGA WAGGA !!

Praznik Vnebovzetja nas znova pozivlje, da se zamislimo v veličastni dogodek, ki ga nam opisuje sveto pismo:

"Veliko znamenje se je prikazalo na nebu: žena s soncem obdana..."

Marija je bila z dušo in telesom vzeta v nebesa. In ko je zasedla svoj prestol poleg Sina, ji On je pokazal nazaj na zemljo, na nas vernike, in ji rekel podobno kot nekaj pod križem kaže na Janeza:

"Glej, tvoji otroci"

In je postala Marija Vnebovzeta ne samo Kraljica nebes, tudi Kraljica naših src in tako Kraljica miru, po katerem naša srca hrepene. Veliko molijo za mir po vsem svetu — ali zaman?

Kraljica miru! Ti hočeš, da še in še molimo, pa tudi očitno pokažeš, da molitev, ki jo toliko priporočajo papeži — molitev za mir — ni brez sadov.

Ali je bilo golo naključje, da se je premirje po drugi svetovni sklenilo v Marijinem mesecu?

Ali je bilo naključje, da se je korejska vojna zaključila na praznik Vnebovzetja?

Ali je bilo naključje, da so se temni oblaki, ki so žugali z novo vojno, čudovito razblinili prav v tednih, ko smo po vsem svetu na poziv rajnega sv. Očeta Pija XII. opravljali devetdnevnicu k Marijinemu Srcu?

In še in še bi lahko navajali otipljive zglede. Kraljica miru nam je naklonjena predvsem v tem, da nas spodbuja k bogoljubnemu življenju. Če jo ubogamo, nas pogled v preteklost ne bo vznemirjal, pogled v bodočnost ne plašil. Sv. pismo pravi:

"Za pravične je dobro preskrbljeno na dan njihovega odhoda s tega sveta."

Razgled po svetu, presojanje dogodkov v življenju, uspehov in razočaranj na poti skozi solzno dolino — vse to nas ne bo vznemirjalo, če se izročimo po Marijinem Srcu previdnosti Najvišjega, zakaj:

"Njim, ki Boga ljubijo, služi vse k dobremu."

Marija Vnebovzeta posreduje vse to dobro svojim zvestim, mir njihovim dušam in srcem, po njih pa vsemu svetu.

Veliko računov in enačb je zapletenih, da jih svet nikoli ne bo pravilno rešil. Računska enačba Marijinih častilcev je popolnoma dognana:

Bogoljubno življenje — blažena smrt — večno veselje!

POPRAVEK

V Hribarjevem članku julijske številke na strani 5 v 5. vrstici od zgoraj popravi £ 19-10-0 v £ 10-10-0. Vrstica se torej pravilno glasi: lahko dobimo povrnjenih £ 10-10-0, ki smo jih potrošili za zdravila. — Ur.

Misli, August 1959

Tridnevna pobožnost na čast Materi božji se vrši 13., 14., 15. avgusta v katedrali. Vsak večer bo od 7. uri spovedovanje, ob 7.30 pobožnost in sv. blagoslov, nato nagovor in zopet spovedovanje. Po želji prevz. g. škofa naj bi se poslužili spovedne priložnosti vsi, ki niso večji angleškega jezika. Prosimo torej, da obvestite vse nove priseljence.

Na veliko gospojnico ali praznik Marijinega Vnebovzetja bomo imeli v katedrali tudi svojo sv. mašo ob desetih.

Isto soboto, 15. avgusta, se vrši v dvorani St. Joseph's Hall poleg katedrale zabava, na katero ste tudi vsi vabljeni z vsemi svojimi prijatelji. Spored: Ples in Supper. Začetek točno ob osmih zvečer.

Glede podrobnosti se obračajte na vodjo pripravljalnega odbora,

Mr. Vlado GROS,
Teachers' Training College,
Wagga Wagga, N.S.W.

Ker vlada v Waggi in med rojaki v bližnji in daljni okolici precejšnje zanimanje, obetajo cerkvene in izvenscerkvene prireditve lep uspeh. Torej na svidenje v Waggi 15. avgusta!

MOLITVENIKI

Pri MISLIH lahko naročite sledeče molitvenike:

V BOŽJI HRAM, preprosto vezeno, 10 šil.

DOBRI PASTIR, zlata obreza, velike črke £ 1-0-0.

VEČNO ŽIVLJENJE, preprosta vezava £ 1-0-0, boljša vezava £ 1-6-0.

SVETO PISMO

- I. EVANGELIJI IN DELA APOSTOLOV .. 10 šil.
II. LISTI IN SKRIVNO RAZODEJTE 10 šil.

PRIDITE, MOLIMO!

Razen četrte nedelje, 23. v mesecu, ko bo romanje v Penshurst, bomo vsako nedeljo molili za "molčečo Cerkev" v kapelici cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu ob 4 pop. Iskreno vabljeni!

OČKA SPREOBRNI SE!

Črtica
Napisala Vanda Sperne, Vic.

PRED NEKAKO STIRIMI LETI so se Italijani iz Istre po večini selili v Italijo. Tako se je izpraznila tudi Izola, majhen otoček blizu Kopra. Na izpraznjena mesta so se naselili večinoma Slovenci. Tako je prišla tja tudi družina, ki o njej pripoveduje ta črtica. Človek bi dejal, da niso bili ne Slovenci ne Italijani, govorili so neko mešanico obeh jezikov. Bila sta oče in mati s hčerko Marijo, staro 17 let.

Oče je bil velik pijanec. Kar je zaslužil, je zapil. Za življenje družine sta morali trdo delati mati in hči v tovarni.

Marija je bila slabotno dekletce. Imela je temne oči in lase, tudi polt ji je bila precej temna, vendar jako prikupna. Lahko se reče, da je bila čedna deklica. Ves svoj zaslužek je izročala materi, da so si kmalu za silo uredili novi dom, čeprav brez očetove pomoči.

Toda Marija je kmalu začela kazati znake bolezni, ki niso nič dobrega obetali. Jed se ji je ustavila in morala je poležkavati. Šla je k zdravniku, ki je takoj rekel, da je bolezen dosti resna. Poslal jo je v bolnišnico.

Najprej so jo odpeljali v splošno bolnišnico v Koper. Pri nadaljnem pregledovanju so zdravniki ugotovili jetiko. Napisali so odredbo:

"Marija mora takoj proč od ostalih bolnikov. Spraviti jo je treba v Ankaran v ondotno bolnišnico za tuberkulozne."

To odredbo je izročil primarij mlademu zdravniku in mu prepustil, da naročilo izvede. Ta zdravnik je bil v službi šele prvo leto in še ni imel veliko izkušnje v ravnanju z bolniki. Premišljeval je sam pri sebi:

"Le kako naj dekletu povem, kako je z njo? Me bo spet tako boječe gledala, kot ima zmerom navado. Saj je že tako vsa obupana. Skoraj zmerom sama, nihče je ne pride obiskat, le mati tu pa tam. Ubogo dekle, kako naj ji povem, kaj jo čaka?"

Časa ni bilo dosti, odločil se je in stopil k dekletovi postelji. Beseda mu ni hotela iz grla. Končno je skoraj šepetaje rekel:

"Marija, preseliti te moramo v drugo bolnišnico."

Dekletce je še bolj pobledelo. Komaj da je premikala ustnice, ko je vprašala:

"Kam?"

Mladi zdravnik se je opogumil in rekel:

"Ne boj se, Marija, lepše bo tam kot tukaj. In ozdravela boš hitreje kot bi tu. Kar pogumna bodi in brž se opravi, zakaj zgoditi se mora takoj."

"Kaj pa mama?" je dahnila.

"Jo bomo obvestili, vse bo v redu", je tolažil zdravnik.

Ko je zapustil sobo, mu je bilo jako hudo. Prav v srce se mu je zasmililo to mlado življenje, ki bo moralo še dolgo ležati v bolnišnici, da bo ozdravelo...

Če bo...

Medtem se je Marija žalostna poslavljala od prijateljic bolnic v sobi. Srce ji je bilo težko kot svinec. V duhu je videla mater, ki je že toliko premolila in prejokala za njo in moža-pijanca, ki si ni ničesar jemal k srcu. Ni se brigal ne za bolno hčerko ne za jokajočo ženo-mater. Pred seboj je videl samo liter kraškega terana, ki je zmerom stal tam in mu je prihajal iz Sežane.

Ta slika je spremljala do tal potrto Marijo iz bolniške sobe v avto na dvorišču. Ničesar ni bilo, da bi pričaralo na sliko kaj svetlih barv.

Vrata rešilnega avta so se zaprla in vozilo je oddirjalo pa lepi gladki cesti. Kako krasen je drevored ob koperski cesti in koliko ptičjih kljunov se odpira v žgolenje v drevesnih vejah! In sinje morje takoj pod cesto! Tako mirno je danes in beli galebi veselo plavajo po gladini. Kamor pogledaš, povsod se oznanja zgodnja pomlad, ki bo spet tako lepa kot vsako leto. Ali kaj vse to pomeni danes Mariji? Ne more uživati lepote narave, ko je vsa potopljena v svojo žalost in ji oči strme v sliko tam doma...

V nekaki duševni odsotnosti in telesni omotici se je zavedela, ko je avto obstal v Ankaranu in so dospeli na cilj. — —

Tudi v novi bolnišnici je kmalu našla dobre prijateljice. Čas je res počasi potekal, Marija se je pa z vsakim dnem bolj privajala na novo okoličje. Tudi mati je prihajala, dasi ne kaj pogosto, ker je morala navadno na skrivaj od doma, da ji pijani mož ni zabranil.

Meseci so tekli, bolezen se pa ni hotela zboljšati. Zdravniki so uvideli, da mora priti do operacije. Marija se je vdala tudi v to in se izročila brez pridržka božjemu varstvu. Saj je živo začutila, da ni vredno viseti na svetnih rečeh, ki so tako varljive. Z mirno dušo se je podvrgla operaciji in si ponavljala v mislih:

"Naj se zgodi božja volja."

Iz izkazalo se je, da je Bog odločil v njen duhovni in telesni prid. Bolnica je veliko trpela, toda operacija se je posrečila. Zdravje se je vračalo, počasi sicer, pa stanovitno. Prišel je dan, ko je smela zapustiti bolnišnico in se vrniti domov.

Sama svojim očem ni mogla verjeti, da se spet vozi z avtom po isti lepi cesti skozi isti krasni drevored. Skoraj točno leto dni je minilo od one

prve vožnje. Spet se je budila pomlad, spet je bilo morje tako sinje in gladko, galebi na njem, vonj po pomladi vsepovsod ob obali. O, letos pa Marija uživa vso lepoto, vsrkava vonj pomladi! Ko pomisli na lansko občutje na tej poti, se ji zazdi, da je vsa prerोजना. Kakšna sprememba!

Kdo ve, morebiti se je tudi očka doma spremenil? O, kako lep bi bil tedaj vesoljni svet! Kako nova, kako ljubezniva slika! Očka ne postavlja več predse litra s teranom, ves trezen in poln skrbi razpravlja z materjo, kako bo za vso družino bolje. Predrzna misel, morda, prevelika vera, toda kdo pravi, da ni mogoče? Saj si tudi očetovega obiska ni upala pričakovati, pa je vendar prišel — res samo enkrat v vsem letu, prišel je pa le. No, morda pa res ni mogel večkrat priti. Zabolj sicer tista zavest, da je bilo samo enkrat, pa oče je le oče. Kakšen neki je zdaj po tolikem času?

Polna lepih misli ga je videla, kako sedi pri mizi in se pogovarja z mamo: Še ta in ta kos pohištva moramo kupiti. Vidiš, žena, ta-le reč je že čisto razbita, mora mora biti novo. Razbita... Mariji je spet zarezalo v srce, ko je ob tej besedi pomislila na težko očetovo roko, kadar je bil pijan. Še čudno, da ni šlo do zadnjega vse v kose... Pa je spet zaslišala očeta, ki sedi pri mizi z materjo in zaključuje pogovor:

"Da, in za Marijo bova morala poskrbeti, da se ne bo prehladila, če bi si nič novega ne nabavili..."

Ta očetova beseda ji je vlila toploto v srce, da je komaj čakala na srečanje z njim. Ni hotela poslušati druge misli, ki je hudobno prišepetavala: Saj ne govori oče, tvoja domišljija govori...

Tako je sanjarija, da ni opazila, kdaj je avto zavil s ceste in obstal pred domačo hišo.

"Doma smo!" je rekel šofer in jo zbudil. Vse je vztrepotalo v njej, po tolikem času spet doma!

Planila je iz avta in se zagledala v dom. Stopila je na stopnice in se povzpela do vrat. Vse je bilo tiho in mirno, nobenega glasu iz hiše. Nič robantenja, ki bi izdajalo očetovo pijanost. Prejšnje sanje so se ji povrnilo in vera vanje se je utrdila. Pa bo le res, da je očka drugačen! Le čudno, da nihče ne priskoči naproti, ko je avto moral opozoriti ne njen prihod.

Z enim skokom je bila pri vratih in jih odprla. Stresla se je kot trepetlika in — zona jo je spreletela... (Dalje prih.)

PORAVNAJTE NAROČNINO

Misli, August 1959

BERLIN...

odpirat sovjetsko razstavo v New Yorku. Bil je čedno sprejet, pa Hruščev v tem ni videl smisla. Nixon je nahlulil tudi osebno, ko sta se srečala v Moskvi. Kakšen smisel bo Amerika videla v tem početju? Težko, da bi pomenilo naravnavanje poti do "vrhunske". Ali bosta pa tudi Anglija in Francija gledali na stvar skozi ameriške oči? Hruščev gotovo upa, da ne. In kaj potem? Po mnenju Hruščeva — vse v redu! "Vrhunske" ne bo, pač pa bo tisto, kar Hruščev hoče — zavlačevanje, zapletanje, razpletanje, zopetno zapletanje, gobezdanje, obetanje, dvoumno klepetanje, zmešnjava — "miroljubno" prodiranje komunizma v ostali svet...

HRUŠČEV IN JANEZ XIII. — Sovjetski poslaniki širom po Evropi so dobili iz Moskve zaupno naročilo, naj se nikoli ne zaletavajo v papeža. Nasprotno, kar mogoče lepo naj govore o njem in poudarjajo, da je Janez XIII. tovarišu Hruščevu zelo simpatičen in celokupna sovjetska vlada papežu želi vse dobro. Toda ne sme ostati samo pri besedah, zato naj sovjetski diplomatje na razne svoje prireditve zmerom vabijo tudi papeževe zastopnike... (Newsweek.)

FIDEL CASTRO na Kubi, ki je uspel z revolucijo zoper nezaheljeno prejšnje vladanje na otoku, postaja večja in večja uganka. Revolucija se mu je posrečila, za njo naj bi prišla evolucija, toda vse kaže, da tej nalogi mož nikakor ni kos. Ne samo, da na otoku samem ne more napraviti reda, nemir se širi v celokupno področje Karibejev, ozemlja na Atlantiku med obema Amerikama. Stvari so se tako zaostrile, da sta obe Ameriki sklicali za 12. avgusta konferenco vseh zunanjih ministrov ameriških držav v glavno mesto države Čile — Santiago. Tudi Herter bo tam — čeprav bo imel še polno glavo Ženeve...

PRI ŽAGI (s str. 17)

Tedaj je rekel Luka:

"Nocoj lahko dolgo jodlaš, babše hinavsko!"

"Da, nocoj je tvoje jodlanje zastonj, ženščina pokvarjena kot si," je navrgel Jure.

"Taka štokrlja preklemana lahko razdvoji najboljše tovariše," je ugotovil Luka.

"Da, tako je," je prikimal Jure, "toda ne naju."

"Ne, naju pa že ne," je pritegnil Luka.

Nato sta šla skupaj v koč. Legla sta drug poleg drugega in mirno zaspala. Spala sta trdno vso noč do lepega jutra.

Dr. Alojzij Odar: VEČNOST IN ČAS

POKOJNI DR. ALOJZIJ ODAR je sin tistega dela Slovenije, ki nam je dala visoko število odličnikov — sin Gorenjske. Rojen 1902 v Jereki nad Bohinjskim jezerom je bil 1.1926 v Ljubljani posvečen v duhovnika. L. 1928 je doktoriral I. na teološki fakulteti. 1931 je postal docent cerkvenega prava na ljubljanski univerzi. Kot begunec pa je 1. 1945 zapustil domovino. Bil je odličen pravnik, vzgojitelj in organizator.

Njegova delavnost in požrtvovalnost je bila neizčrpna. V Italiji je nadaljeval svoje poslanstvo in v Padovi zbral okrog sebe bogoslovce, sam jim je vsak dan predaval in s tem omogočil mnogim, da so dosegli svoj cilj v tujini: duhovniški poklic. V Argentini je bil glavna pomoč Slovenski Kulturni Akciji.

Kljub mnogim visokim, z delom zasluženim naslovom, je dr. Odar ostal skromen in preprost ljubitelj svojega naroda, kar je posebno vidno v njegovih delih, zbranih v knjigi pod gornjim naslovom. Kljub prezaposlenosti na znanstvenem polju, si je pritraval čas, ter pisal za narod.

Prof. dr. Ignacij Lenček je v založbi SKA v Argentini zbral za nas primerna dela dr. Odarja, ki jih je za časa svojega bivanja pisal v prepričanju, da nam bodo v korist in pouk. Knjigo sem vestno prečitela in lahko to mirne duše potrdim. Pisana je v poljudnem slogu, tako da jo more razumeti vsakdo.

Dr. Odar je globoko občutil potrebe emigrantskega življa. Zavedal se je nevarnosti, ki preti posebno mladini, prezgodaj iztrgani nadzorstvu starišev. Spoznal je tudi navarnost verske mlačnosti, ki se prime človeka v borbi za obstanek. Prav gotovo ga je vodila zavest, da niti v šolah niti v krogu družine, katere temelje je občutno zrahljala vojna, mladina ne bo prejela zadovoljive verske vzgoje, niti je iskala.

V to svrhu nam je napisal lepo vrsto poučnih člankov, posebno za tiste, ki so pod vplivom tujine zapadli verski mlačnosti. Pri poplavi knjig iz raznih "krščanskih virov" se človek, ki nikdar ni imel čvrste katoliške vzgoje, res zmede, saj je na prodaj toliko "resnic", pa vsaka drugačna.

Zanimivo in jasno je podana razlaga o Bogu, Njegovem bivanju in Kristusu. Tisti, ki Boga ne morejo in ne znajo sprejeti radi skrivnosti, ki obdaja Njegov obstanek, bodo v tem članku prav gotovo našli luč.

Priznanja vredna je Odarjeva odkritosrčnost, ne samo o svetosti nego tudi o padcih, ki se zgodijo v duhovniškem poklicu. Govori o cerkvenih škandalih, s katerimi se danes tako radi pečamo.

Sama sem že davno prepričana, da so duhovniki in redovniki ljudje kot mi, da tudi oni hodijo v Adamovi senci.

Marsikaj, kar smo smatrali za strogo cerkvene zadeve, ker se pač za katoliško cerkev dovolj ne zanimamo, nam je dr. Odar objasnili, posebno njeno internacionalno vlogo, nam je jasno obrazložil, kar je treba hvaležno in navdušeno pozdraviti. Tako delo nam je bilo že davno potrebno, kakor tudi razlage raformacij v Cerkvi, katere mnogi napačno sprejemajo.

Bodimo odkritosrčni! Veliko je danes med nami takih, ki se trdovratno izogibajo katoliškega tiska, češ da človeku ne da živeti in da mu "diktira". Bog je dal človeku svobodo, da jo spoštuje in z razumom uporablja v svoj dobrobit. Rekla bi, da je dr. Odar pisal te članke prav iz ljubezni do modernega človeka, v katerem je še vedno (kljub temu, da to skuša zatajiti) toliko dobrega, da išče izhoda iz blodnjaka, v katerega je zašel ravno za radi napačnega pojmovanja Boga in svobode. Tudi sebe ne izvzemam. Oprijemljemo se raznih idej kot bilka na vodi, da bi se vzdržali na površini. Prav gotovo čestokrat začuti mnogokateri izmed nas, da bi se rad vrnil k Bogu, pa več ne ve kako, saj je že tako dolgo z doma, kjer se je vsaj včasih k cerkvi zatekel po nasvet. V tujini pa, ki nam Boga prodaja v raznih oblikah in pojmi, je zgubil sled. Zatekel se je k materializmu in izgubil še poslednjo trohico miru. Takim je ta knjiga potrebna.

Začudila sem se nad preprostim jezikom, odkritosrčno besedo in jasnim slogom. Že sama oblika me je navedla k misli, da je res pisana za današnjega človeka — žepni katekizem za odrasle, vsebinsko bogat in vsem koristen.

Pavla Miladinovič.

UGANKARJI

V NASLEDNJIH VRSTICAH bi rad ljubiteljem ugank prikazal nekaj osnovnih pravil o sestavljanju in reševanju posameznih vrst ugank. Vsakemu, ki ima veselje do te lepe umetnosti, ki si želi razbistriti duha po napornem delovnem dnevu in obenem povečati svoje znanje, bodo naslednje vrstice mnogo pomagale.

Ozrimo se najprej na pravila, ki so potrebna za sestavo katerekoli uganke, in to so **besede**. Dovoljeno je vse, kar priznava slovenski pravopis. V to so vključene razne tujke, ki imajo mednarodni pomen, kot npr.: APATIJA — brezčutnost,

ARITMETIKA — računstvo, ATMOSFERA — ozračje itd. Ravnotako lahko uporabljamo kratice raznih družb in ustanov, zamljepisne in druge! Tvoja zemljepisna imena ne izpreminjamo in prav tako tudi ne imena ali primke slavnih mož. Vzemimo npr. avstralsko državo, katero bomo napisali VICTORIA, nikakor pa ne VIKTORIJA. Šlavnega dramatika bomo pisali SHAKESPEARE in ne ŠEKSPIR, kakor izgovarjamo. Vse samostalnike brez izjeme lahko rabimo le v prvem sklonu ednine in prvem sklonu množine, vsi ostali skloni niso dovoljeni. V zadnji številki "MISLI" je bil rabljen v križanki samostalnik OSTRIGA v nepravilnem sklonu 'ostrig', dovoljeni pa sta le obliki — ostriga in ostrige. To pravilo velja za vse samostalnike. Pridevniki se uporabljajo v vseh treh stopnjah: LEP — LEPŠI — NAJLEPŠI! Tudi glagoli imajo svojo mejo uporabe. Nedoločnik, prvi sklon ednine in množine so zaželeni oblike, vseh ostalih oblik se bomo po možnosti izogibali. Tako nam ostanejo samo še predlogi in zaimki, katere bomo rabili brez izjeme vse, kakor jih priznava naš pravopis.

Teh nekaj besed velja za vse uganke. Sedaj pa si malo bolj natančno oglejmo eno najstarejših in najbolj razširjenih uganek, ki je obenem prva v naši seriji različnih uganek. Z vsako naslednjo številko, bomo objavili nakaj novega z opisom za sestavljanje in reševanje.

KRIŽANKA

Pri križanki se bomo najprej odločili o obliki in velikosti in takoj nato si narišemo velikost na papir. Vzemimo za primer velikost 13 x 13, kar pomeni 13 polj vodoravno in 13 polj navpično. Da nam bo sestavljanje olajšano, lahko za začetek uporabljamo le besede, v katerih si sledijo soglasniki in samoglasniki v zaporedju, npr.: BATERIJA. Z besedami, ki imajo velike soglasniške skupine —

PRETRGATI — je sestava mnogo težja. Upoštevati pa moramo, da križanka pridobi na svoji vrednosti z vsako čisto slovensko besedo in čim manjšim številom črnih polj.

Za primer analizirajmo križanko, ki je bila natisnjena v majski številki. V tistem malem pravokotniku ni bila le ena sama križanka, temveč kar tri in to popolnoma neodvisne ena od druge. Med vsemi tremi ni besedne povezave in vsako bi lahko samostojno narisali. Ena sestoji iz dveh samih besed: 24. vodoravno — žensko ime — EDA, 19 navpično — moško krstno ime — LUDVIK. To bi prav tako lahko bilo: vodoravno — ANA, navpično — DANILO! Torej dve rešitvi (verjetno še več) istočasno, kar je popolnoma zgrešeno. Tudi v ostalih dveh je vse premalo povezave med besedami in mnogo nezaželenih osamljenih črk, da o črnih poljih sploh ne govorim. Pod osamljenimi črkami so mišljene one, ki nimajo zveze z drugimi besedami, npr.: 16 vodoravno: beseda NEBESA. Kar štiri črke EB in SA so osamljene, se ne vežejo z drugimi besedami. Take križanke so nepravilne in reševalcu nudijo vse premalo možnosti za končno rešitev. Dovoljene so posamezne osamljene črke, toda ne skupine, poizkusiti pa moramo, da jih je čim manj.

Še marsikaj bi lahko povedal, toda prostora primanjkuje in zato naj ponovim le eno: Izigibajmo se napravnih besed in sklonov, črnih polj in osamljenih črk. Dolge, preproste in lepe slovenske besede naj bodo naš cilj!

Še mnogo lepše pa so križanke s simetrično razdeljenimi črnimi polji, o katerih bomo govorili kdaj drugič. Slovenski uganekarski časopisi skoraj ne objavljajo križank z razmetanimi črnimi polji — v primeru, da objavijo, pa mora jo biti izredne kvalitete.

Ciril Kovačič

JULIJSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno
1 Osman
6 som
9 stena
10 asi
11 kršim
12 val
13 Ada
14 ena
16 nune
18 os
20 mast
22 sem
24 salte
25 imeti
27 trn
28 tesar
29 os
30 Ig

Navpično
1 Oskar
2 strd
3 mešan
4 Ani
5 namen
6 Sava
7 osa
8 milosten
15 nema
17 up
18 ostrig
19 teme
21 alt
22 sito
23 meso
24 Sir
26 Tas

Rešitev Poslali:

Pavla Miladinovič, Francka Štibilj, Jože Grilj, Albin Rafolt, Ivanka študent, Zlata Seljak, Stanko Filipič.

DOPOLNILNICA REŠENA

Prav poceni ga ne dam, težko sem ga dobila; rajši ga nazaj peljam, še bolj ga bom ljubila.

Rešitev poslali:

Francka Štibilj, Jože Grilj, Albin Rafolt, Ivanka študent, Zlata Seljak, Stanko Filipič.

K J E S T A ?

Anton Butinar iz Podgrada in Anton Ivančič iz Malih Loč pri Podgradu imata pri MISLIH drobne pošiljke od domačih. Naj se javita, ali kdo drug naj nas obvesti, kje sta. — Ur.

KRIŽANKA ZA AVGUST

(Sara in Ciril Kovačič)

Vodoravno

- 1 Povest v MISLIH
- 13 avstralsko mesto
- 14 najmanjši del snovi
- 15 poklon
- 16 bojišče
- 18 domača žival
- 20 pogumen
- 21 zbor v cerkvi
- 23 krik
- 24 ista soglasnika
- 25 posnemati kačo
- 27 tretja in petnajsta črka abecede
- 28 ovratnica
- 30 "vse v redu"
- 31 evr, država
- 33 žensko ime
- 35 kup lesa za žganje oglja
- 36 oče
- 38 kratica mesta na Holandskem
- 39 ob jutrih na travi
- 41 slovenska vas
- 42 novica
- 45 začimba
- 46 potočne živali
- 48 soglasnik in samoglasnik
- 49 član družine
- 51 moško ime
- 53 še eno ime
- 55 nikalnica
- 56 višinske izmerjene točke
- 57 spreminjamo iz trdega v tekoče
- 58 različen

Navpično

- 1 zna "coprati"
- 2 del telesa
- 3 stari oče
- 4 čustven zanos
- 5 blišč
- 6 nikalnica
- 7 prvi človek
- 8 priprave za pisanje
- 9 tekstilna rastlina
- 10 domovina Odiseja
- 11 kratica za "družbo" (angl.)
- 12 kontinent
- 17 izvoljena družba
- 19 avstralska država
- 20 ovčji hlev
- 22 kopno sredi morja
- 24 število
- 26 gorovje v Sloveniji
- 28 glavice žitaric
- 29 najmanjša država
- 32 božji poslanec
- 34 ga ima vsako bitje
- 37 podjeten
- 40 površinska mera
- 43 počivata
- 44 droben
- 45 poljedelec
- 47 vzklik bolečine
- 50 premikati se
- 52 zvok
- 54 znamka tovornih kamionov

PRESTAVLJALNICA

be	da	de	den
do	kle	kod	ma
ne	no	od	po
si	te	ti	zna

Zlogi so tu po abecednem redu. Razvrsti jih pravilno, da dobiš kitico znane narodne pesmi.

DAROVI ZA TISKOVNI SKLAD

£ 3-0-0: Anton Žitnik;

£ 1-0-0: Jože Mazora, Andrej Knez, Franc Medvedec, Ignac Gorjup, Neimenovana;

Šil. 10: Janez Košorok, Štefan Babšek, Jože Nemeč, Ivanka Bon, Jaka Rejec, Štefan Zeks, Alojz Golja.

Iskrena hvala in Bog povrni! Vsak dar pri pomore k boljšemu uspehu.

Vsi spisi in dopisi, ki naj bodo objavljeni v naslednji številki vsakega meseca, morajo biti v urednikovih rokah do 15. dne prejšnjega meseca. Kar dobi urednik pozneje, mora počakati za kasnejšo številko.